

ใครว่าพระเอกนั้นหมาเป็นอย่างเดียว

ผู้แต่ง: BelikeyouY

ภาพปก: S A N

ภาพประกอบในเล่ม: mujimuji

พิสูจน์อักษร: Marirene

จัดทำครั้งที่ 1: พฤศจิกายน 2564

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: novelkingdompartltd@gmail.com,

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

“ไม่มีใครบอกว่าคนที่แอบรักจะเลิกรักก่อนไม่ได้”

[1]

ศตายุ

“โอ๊ะ... แปลกใจจัง” ผมมองน้องชายที่เดินออกมาจากห้องนอน สภาพผมเผ้าพันกันยุ่งเหยิงบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าอีกคนเพิ่งตื่นจากการนอนหลับ

“อะไร”

“วินแปลกใจที่ยังเห็นพี่อยู่” ศลาวินเดินมาทึ่งตัวลงนั่งที่โซฟาด้านหลังของพี่ชาย มองคนพี่ที่กำลังนั่งเขียนนั่งแปะอะไรอยู่ก็ 모르 “แล้วนั่นเขียนทำไม ทำไมไม่พิมพ์เอา” วินเคาะมือลงบนสมุดที่คล้ายกับไดอารี่ ก่อนจะถือนิสาสะอ่านเนื้อหาข้างใน

“วิธีทำข้าวผัดทูน่า กะเพราไข่เยี่ยวม้า ต้มยำโป๊ะแตก น้ำมันของโปรดพี่ภพรักทั้งหมดเลยไม่ใช่หรอ”

“อืม ก็ใช่”

“แล้วเขียนไปให้พี่เขาทำไม ทำอย่างกับจะไม่ไปทำอาหารให้เขากินแล้วอย่างนั้น” วินมองคนพี่ที่ใส่แว่นทรงสี่เหลี่ยม แอบอิจฉาในความหล่อที่เหมือนพระเจ้าจะรักพี่ชายมากกว่าเขา

“ก็... ประมาณนั้น”

“เมารีเปล่าเนีย พุดอะไรออกมารู้ตัวรีเปล่า”

“มันไม่มีกฎข้อไหนที่บอกว่าคนที่รักคนอื่นข้างเดียวจะเลิกรักไม่ได้นี่”

“พี่ไม่ควรพูดแบบนี้ถ้ายังเขียนวิธีการทำเมนูโปรดของพี่ภพรักอยู่” วินส่ายหน้า คิดในใจว่าปล่อยพี่ชายเขาไปเถอะ มันไม่ใช่ครั้งแรกที่พี่วายุบอกว่าจะเลิกรักพี่ภพรัก สุดท้ายก็ทำไม่ได้อยู่ดี

“นี่มันกี่โมงแล้ววายุ” ภพรักเดินขึ้นมานั่งบนรถ ที่นั่งประจำคือเบาะด้านหลัง ของรถยนต์คันหรู ก่อนที่เบาะด้านหน้าข้างคนขับจะถูกแฟ้มเอกสารและกองงาน มากมายวางแทนที่คน

“ห้าโมงครึ่ง... คาดเข็มขัดด้วย” ผมมองอีกคนผ่านกระจกมองหลัง เอ่ยคำพูดที่ ผมมักใช้พูดกับภพรักทุกวัน วันนี้ก็เช่นกันก่อนจะขับรถออกจากหน้าบริษัทของภพรัก

“ถ้าวันหลังไม่เต็มใจจะมารับก็ไม่ต้องมา มารับสายขนาดนี้ถ้ารักนั่งรถ กลับบ้านเอง ป่านนี้ถึงบ้านเคลียร์งานจนเสร็จไปแล้วมั้ง” ภพรักปิดเอกสารดังปึก รู้สึกโมโหคนด้านหน้าที่ไม่ตรงต่อเวลา ถึงแม้ครั้งนี้จะเป็นครั้งแรกก็เถอะ แต่ถ้า จะมารับข้าทำไมไม่โทรมาบอกกันสักนิด ปล่อยให้เขาเ็นรอจนเมื่อยขาไปหมด

“จ้ะพรุ่งนี้รักกลับเองได้ไหม” วายุถามอีกฝ่าย สายตายังคงสอดส่องอยู่ที่ ท้องถนนที่เริ่มมีไฟข้างทางขึ้นตามทางเพราะท้องฟ้าเริ่มมืด

“ว่ายังไงนะ”

“เสียงเพลงดังเกินไปเลยไม่ได้ยินเธอ”

“วายุ”

“ครับ” ภพรักรู้สึกหงุดหงิดขึ้นเป็นเท่าตัว ไม่รู้ว่าวันนี้คนตรงหน้าเป็นอะไร ถึงได้ตื้อนี้เง็นชา ถามคำตอบคำ ไม่เหมือนศตายุคนที่คอยกวณประสาทให้หงุดหงิด คือตอนนี้มันก็หงุดหงิดแต่คือมันคนละแบบกัน

“ยุถามว่าพรุ่งนี้... ไม่สิวันต่อ ๆ ไปรักกลับเองได้ไหม” คราวนี้ภพรักได้ยื่นเต็มสองหู มือที่กำลังจะเปิดแฟ้มเอกสารเพื่อทำงานระหว่างเดินทางกลับบ้านปิดลงอีกครั้ง

“ทำไม ไม่ว่างเหรอ” เอ่ยถามคำถามที่อยากถามออกไป เผื่อคำตอบของอีกคนในตอนทีรถติดไฟแดง

“ยุแค่คิดว่าอาจจะไม่ได้มารักรักแล้ว ก็แค่อยากลองใช้ชีวิตในเวลาว่างทำอย่างอื่นบ้าง”

“อ้อ” ภพรักพูดอะไรไม่ออก ทำได้แค่เบนสายตามองออกไปนอกกระจกรถฝนที่ตกเม็ดเล็ก ๆ พรอยลงมาทั้ง ๆ ที่ตอนขึ้นรถมาฟ้ายังโปร่งอยู่เลย

ผมกลับมาจากส่งภพรักที่คอนโดของอีกฝ่ายที่ค่อนข้างไกลจากที่ทำงานของรักพอสมควร อันที่จริงผมรู้ว่าวันนี้จะต้องไปรับภพรักสาย ก็แค่อยากลองทำอะไรที่มันแตกต่างจากสิ่งที่เคยทำอยู่ดูบ้าง เพื่อว่ารักจะหันมาสนใจผมสักนิด โทรถามไถ่ หรือแม้แต่ส่งข้อความมา

แต่ภพรักก็คือภพรัก อีกฝ่ายก็แค่รอโดยไม่สนใจเลยว่าหากวันนี้ที่ผมไปรับอีกคนกลับจากที่ทำงานช้ามันอาจจะเป็นเพราะผมอาจจะเกิดอุบัติเหตุหรือเป็นอะไรไปรีเปล่า

ผมเก็บข้าวของลงในกล่องสำหรับย้ายที่อยู่ใหม่ อันที่จริงผมเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบย้ายถิ่นที่อยู่ ย้ายที่ทำงานหรืออะไรแบบนี้เพราะมันดูเหนื่อย แต่มันเกิดขึ้นเพราะความคิดที่อยากจะลองเปลี่ยนแปลงตัวเองและให้โอกาสกับตัวเองดูบ้าง

ผมชื่อศตายุ ชื่อเล่นคือวายุหรือที่เพื่อนชอบเรียกสั้น ๆ ว่ายุ ไ๋ยุ ไ๋เหี้ยยุ หรืออะไรทำนองนั้น ผมทำงานฟรีแลนซ์รับจ้างออกแบบคอนเทนต์ที่น่าสนใจ แปลภาษา ทำซับสำหรับตัดต่อวิดีโอ หรืออะไรก็แล้วแต่ที่เกี่ยวกับการทำงานในคอมพิวเตอร์

อันที่จริงก่อนหน้านี้ผมจะมาทำงานฟรีแลนซ์ ผมเคยเป็นพนักงานบริษัท กินเงินเดือนมาก่อน แต่เป็นเพราะผู้ชายที่ผมแอบรักมาสิบสองปีเต็ม คนที่ไม่เคยจะรับความรู้สึกของผมเลยแม้แต่หน่อย

บริษัทที่ภพรักทำงานอยู่เป็นบริษัทเกี่ยวกับการจัดงานอีเวนต์ ภพรักทำงานอยู่แผนกครีเอทีฟ โดยจริง ๆ แล้วงานของเราสองคนก็คล้าย ๆ กันพอสมควร

ผมเลือกที่จะลาออกจากบริษัทเพราะอยากไปรับไปส่งภพรัก อยากจะใช้เวลาในการทำคะแนนจนกว่าจะถึงความฝันที่ตัวเองตั้งเป้าไว้

บริษัทของภพรักถึงแม้จะใหญ่ก็จริงแต่ก็อยู่ลึกในซอยเปลี่ยวพอสมควร ในบางครั้งที่มีงานเร่งด่วนจากลูกค้าภพรักก็จะเดินทางกลับบ้านดึก ๆ ตื่น ๆ และนั่นเป็นเหตุผลที่มากพอสำหรับผมที่จะพยายามหาเวลาว่างไปรับภพรักทุกครั้ง

ผมมองกองสมุดไดอารี่ที่มีประมาณหลายสิบเล่ม ไดอารี่เป็นสิ่งที่ผมชอบเขียนมากที่สุด เนื้อหาในนั้นไม่มีอะไรมากหรือน้อย หาค่อนข้างยากหรือชอบอะไรสักอย่าง เนื้อหาที่คุณจะเขียนถึงก็คงไม่พ้นเรื่องราวของเขาเท่านั้น

ผมเลือกที่จะวางไดอารี่ทุกอย่างไว้ในกล่องลัง ไม่ได้จะพาความทรงจำเก่า ๆ ย้ายไปด้วยหรอกครับ ก็แค่อยากเก็บมันไว้ในที่ที่ลึกที่สุด ปิดผนึกและฝังมันไว้พร้อมกับความคิดที่จะเริ่มต้นใหม่

เอกสารทุกอย่างสำหรับการสมัครงานถูกเตรียมพร้อม ผมแอบน้องชายของผม อย่างวินในการหาที่ทำงานใหม่ ที่ต้องมั่นใจว่าอยู่ไกลจากภพรักพอสมควร ที่ทำงานใหม่

ของผมเลยไปตกอยู่ที่จังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ที่เป็นจังหวัดท่องเที่ยว ผมเพิ่งผ่านการสัมภาษณ์งานจากการวิดีโอคอนเฟอร์เรนซ์เมื่อสามวันที่ผ่านมา หลังจากอีกฝ่ายตกลงรับผมเข้าทำงานในตำแหน่งกราฟิกดีไซน์ผมก็ตอบตกลงรับทำงานที่นี้ในทันที

กำหนดการเริ่มงานของผมคือต้นสัปดาห์หน้าหรืออีกสามวันข้างหน้า แต่สิ่งที่ยากที่สุดของการเปลี่ยนที่ทำงานในครั้งนี้คือผมจะบอกน้องชายของผมว่ายังไง ทั้งผมและวินเราตัวติดกันมาตั้งแต่อนุบาล ประถม มัธยมจบจนมหาวิทยาลัย วินอายุห่างจากผมแค่หนึ่งปี นั่นเลยทำให้เราค่อนข้างสนิทกันมาก ถึงขั้นที่ไม่มีใครยอมออกไปใช้ชีวิตอยู่คนเดียวเลยหลังจากที่พ่อแม่ของเราเสียไปด้วยโรคร้ายทั้งคู่

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“พี่มามากินข้าว” เสียงของวินตะโกนเข้ามาภายในห้องที่ถูกผมล็อกประตูไว้ เนื่องจากผมยังไม่ได้บอกอีกฝ่ายว่าผมจะย้ายที่ทำงานที่มันอยู่คนละฟากกับที่อยู่ตอนนี้ ผมเลยจำเป็นที่จะต้องล็อกประตูเพื่อกันอีกฝ่ายเปิดประตูเข้ามาโดยพลการ

“พี่ขอเวลาสิบนาที”

“น้องไก่ในต้มจืดหายแน่ ผีมือวินด้วยไม่อยากจะอวดอร่อยอย่าบอกใครเชียรว” ผมยิ้มให้กับการโอ้อวดสรรพคุณการทำอาหารของอีกฝ่าย แนนอนครับว่ามันอร่อย เพราะวินเป็นเซฟภัตตาคารหรูชื่อดัง และที่ผมทำอาหารเป็นทุกวันนี้ก็เพราะว่าได้น้องชายสอนมาทั้งนั้น

“กินหมดคนเดียวงั้นก็ล้างจานด้วย”

“มีน้องเป็นสิบยังงี้ก็เหลือ กินหมดนี้โรคเกาต์ถามหาพอดี รับประทานแล้วกัน” หลังจากจบประโยคผมก็ได้ยินเสียงอีกฝ่ายเดินอารมณ์ดีออกไป คนอะไรชอบทำอาหารแต่ไม่ชอบล้างจาน

“ซ้าอะ” เมื่อผมเดินมานั่งตรงเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม น้องชายของผมก็บ่นออกมาทันที แต่มือก็ยังตักข้าวใส่จานพร้อมกับรินน้ำให้

“ทำอะไรในห้องคนเดียว ปกติไม่เคยเห็นว่าพี่จะลือกประตู่” ผมยังไม่ทันจะเอาน่องไก่ชิ้นแรกเข้าปาก อีกคนก็สอบสวนเหมือนผมเป็นผู้ต้องหาเสียแล้ว

“กำลังจัดของ” ผมตอบ ไม่ได้โกหกแต่เพียงแค่บอกไม่หมด

“จัดทำไม ห้องพี่สะอาดจนแมลงวันต้องยอมใจบินออกจากห้องเพราะหาที่รก ๆ วางไข่ไม่เจอ” ดูการเปรียบเทียบของน้องผมเถอะ

ผมกินข้าวไปได้ครึ่งจานก็วางช้อนส้อมลง ไม่ใช่เป็นเพราะอิม แต่เป็นเพราะผมอยากจะบอกเรื่องที่ทำงานใหม่กับน้องชายของผม

“พี่ได้ที่ทำงานใหม่แล้วนะ” เสียงเคล้งดังตามมาหลังจากพูดจบ ผมเห็นวินเก็บช้อนที่ร่วงลงพื้นมาวางไว้ข้าง ๆ จานตัวเอง

“คิดอะไรอยู่ ที่ยอมลาออกจากงานมานั่งทำงานที่บ้านก็เป็นเพราะพี่ภพรักไม่ใช่หรือไง” วินใช้ส้อมที่ตกขึ้นมาที่หน้าของผม ก่อนจะหรี่ตามองอย่างจับผิด “นี่ที่คิดจะกลับไปทำงานก็เป็นเพราะพี่ภพรักรีเปลา”

“ไปเป็นหมอดูแทนเป็นเชฟเถอะ” ผมใช้นิ้วดันส้อมของน้องที่เข้ามาใกล้ใบหน้าออกไป

“คราวนี้ไปทำที่ไหน ต้องย้ายคอนโดรีเปลาว่าวินจะได้ไปเก็บของ” ผมมองน้องชายที่พยักหน้ารับรู้ก่อนจะส่ายหน้า

“ไม่ต้องเก็บ พี่ไปไกล”

“ไกลแค่ไหน”

“ภาคใต้”

“ขอร้องอย่าล้อเล่น จะบอกว่าไต้คอนโดพี่ภพรักอะไรแบบนี้รีเปล่า” ผมรู้ว่าวินเข้าใจว่าสายตาของผมไม่ได้ล้อเล่น อีกฝ่ายเม้มปากแน่นก่อนจะถามยืนยันเสียงเบา

“ที่พี่พูดนี่จริงรีเปล่า ถ้าพี่หนีไปไกลผมแย่งพี่ภพรักแน่” ผมรู้ว่าวินพูดเล่น ก่อนเราทั้งสองคนจะเจียบเพราะความอึดอัดใจบางอย่าง ส่วนวินก็รู้ว่าเป็นเพราะอะไร บรรยากาศของเรามันถึงตึงเครียดขึ้นมาแบบนี้

“วินล้อเล่น”

“เฮาสี”

“นี่พี่จะบ้าเหรอ!” วินมองพี่ชายตัวเองตาขวาง ไม่ได้คิดจะแย่งคนที่พี่ชายรักอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าวินจะเคยชอบพี่ภพรักมาก่อนก็ตาม

“พี่จะไปเริ่มต้นใหม่ จำที่พี่เคยบอกวินได้ไหม ถ้าหาวันหนึ่งพี่ได้ทำทุกอย่างเพื่อคนที่พี่รักไปจนหมดแล้วเขายังไม่สนใจพี่ พี่ก็จะวางแผนเริ่มต้นชีวิตใหม่ และตอนนี้พี่จะทำมันแล้ว”

[2]

ศตายุ

สถานีขนส่งสายใต้ใหม่มีผู้คนเดินพลุกพล่านเป็นจำนวนมากในช่วงปลายวันหยุดสุดสัปดาห์อย่างวันอาทิตย์

ผมเลือกจะเดินทางครั้งใหม่ลงใต้ด้วยรถทัวร์เพราะอยากซึมซับบรรยากาศและอยากลองอะไรใหม่ ๆ ที่ผมไม่เคยทำ

อย่างที่บอกว่าเป็นคนไม่ชอบความวุ่นวาย อันที่จริงเรียกว่าชอบอยู่คนเดียวหรือโลกส่วนตัวสูงก็ได้

“ถึงที่นั่นต้องหักมาบอกด้วยเข้าใจไหม เบอร์โทรศัพท์ที่เปลี่ยนใหม่ใช่เบอร์ 06...”

ผมฟังน้องชายที่บ่นเหมือนกับผมเป็นลูกแล้วตัวเองเป็นพ่อบังเกิดเกล้า นอกจากหน้าตาของน้องชายผมจะเหมือนพ่อแล้ว นิสัยมันก็แทบไม่ต่างกันเลย

“วนเบอร์โทรศัพท์มาจนจะจำได้ขึ้นใจแล้ววิน” ผมบอกน้องที่ห้องเบอร์โทรศัพท์เป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเมมลงเครื่องตัวเองไว้

“โทษที ๆ มาแล้ว กว่าหาแกเจอคนเยอะมาก” ผมกับวินมองหญิงสาวสองคนกับชายหนุ่มหนึ่งที่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

“ไม่เป็นไรพี่ขวัญ ขอขอบคุณพวกพี่ ๆ มากที่มาส่งกันนะครับ” ผมตอบรับพี่ขวัญ พี่เมย์และพี่หนุ่ม พนักงานกินเงินเดือนออฟฟิศที่สนิทกันเหมือนผมทำงานอยู่ทีเดียวกัน พวกพี่ทั้งสามคนเป็นรุ่นพี่ที่ทำงานบริษัทของภพรัก

“คือรักมัน...”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไปนะรักษาสุขภาพด้วยวิน” ผมเอ่ยลา โบกมือนิดหน่อย เมื่อทางนั้นโบกมือลา เอาเถอะการเริ่มต้นใหม่โดยไม่เจอกับภพรักก็คงดีเหมือนกัน ถึงแม้ผมจะมีความหวังเล็ก ๆ ว่ารักอาจจะอยากมาลาเพื่อนคนนี้หรือไม่ก็อวยพรให้มีความสุขกับทางเดินใหม่บ้าง

ผมมาถึงในตัวเมืองของจังหวัดจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ หลังจากลงจากรถที่ นั่งหลังขดหลังแข็งมาเกือบแปดชั่วโมง ในที่สุดผมก็มาถึงสักที่

ผมเดินทางเข้าที่พักในช่วงเวลาเกือบเจ็ดโมงเช้า อันที่จริงต้องเรียกว่าวินจอง ไว้ให้ผมแล้ว เพื่อได้พักนิดหน่อยก่อนจะต้องเข้าไปรายงานตัวเป็นพนักงานบริษัท เพอร์นิเจอร์ชั้นนำของจังหวัดที่มีหลากหลายสาขาทั่วประเทศไทย

หลังจากอาบน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมอยู่ในเสื้อเชิ้ตกัลด์กระดุมครบทุกเม็ด เหลือไว้เพียงเม็ดบนสุดที่ติดกับลำคอ ท่อนล่างเป็นกางเกงสแล็กสีดำพร้อมกับเข็มขัด หัวเงิน และรองเท้านักหัวแหลมสำหรับทำงาน

ผมจัดการเช้ตผมให้เรียบร้อย ยืนตรวจตราทุกอย่างอยู่หน้ากระจก มือก็ไม่วายตอบข้อความของน้องชายที่ทักมาถามว่าเป็นยังไงบ้างอยู่ได้รึเปล่า ผมเพียงแค่ว่า ตอบส่ง ๆ และเดินลงไปด้านล่างเพื่อขอเช็กเอาท์ออกจากโรงแรมในทันที

น้องชายของผมจ้องที่พักที่อยู่ใกล้กับตัวบริษัท เพราะอีกฝ่ายรู้ว่าผมไม่ชอบอยู่รวมกันกับใครถ้าไม่ใช่คนในครอบครัว

อันที่จริงมันเป็นความผิดพลาดของผมเองที่ตัดสินใจเล่ารายละเอียดทุกอย่างของบริษัทนี้

บริษัททีเคเฟอร์นิเจอร์ค่อนข้างให้สวัสดิการพนักงานดี หากพนักงานที่มาทำงานที่บริษัทเป็นคนต่างถิ่น ทางบริษัทจะมีสวัสดิการที่พักฟรีพร้อมกับค่าไฟฟ้าเป็นจำนวนไม่เกินอัตราที่กำหนด หากใช้เกินทางพนักงานจะต้องออกส่วนต่างเอง ซึ่งผมคิดว่าผมอยากจะลองไปอยู่หอพักของพนักงานดู

อย่างที่บอกว่าผมอยากลองทำอะไรที่ผมไม่เคยทำ

ผมเดินทางมาถึงบริษัทก่อนจะมีหัวหน้าแผนกบุคคลออกมาต้อนรับ พี่นี่เป็นหญิงวัยกลางคน เธอพาผมเดินดูรอบ ๆ สถานที่ทำงาน ก่อนจะพาผมไปแนะนำกับหัวหน้าแผนกกราฟิกดีไซน์ที่ผมต้องทำงาน รวมถึงพนักงานในแผนกเดียวกัน

“ผมฝากตัวด้วยนะครับ” ผมกล่าวกับทุกคนหลังจากที่ได้ทำความรู้จักทุกคนครบแล้ว หัวหน้าแผนกของผมชื่อพี่เอก อายุมากกว่าผมประมาณสี่ปี ส่วนเพื่อน ๆ ในแผนกคนอื่น ๆ มีทั้งหมดสี่คนซึ่งผมยังจำชื่อได้ไม่ครบเท่าไร

“เดี๋ยวตามพี่มาทางนี้ พี่จะพาเราไปรู้จักกับรูมเมท เพื่อตอนเลิกงานจะได้กลับห้องด้วยกัน” ผมพยักหน้า เดินตามพี่นี่ไปที่แผนกไอที

“น้อง ๆ” ผมเห็นพี่นี่เรียกใครบางคนว่าน้อง ๆ ก่อนจะมีผู้ชายตัวเล็กผิวขาว หน้าตาสะอาดสะอ้านวิ่งเข้ามาหา ในมือเปรียวบางยังถือโม้เต็มอยู่เลย

“ยุนี้น้องนะ” ผมหันไปมองตามสายตาและมือของพีนิที่หายไปให้ผู้ชายตัวเล็กตรงหน้าผม

“น้อง?” ผมทำหน้างก่อนจะทวนคำ

“คือผมชื่อน้องครับ น้องที่เป็นชื่อไม่ใช่สถานะ” ผมพยักหน้าเข้าใจทันที ยิ้มให้เมื่ออีกฝ่ายยิ้มให้ผมก่อน

“นี่พี่อายุ ฐมเมทคนใหม่ของเรา เลิกงานวันนี้ก็พาพี่เขากลับห้องด้วยนะ”

“ได้ครับพีนิ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับพี่ๆ น้องขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ” ผมพยักหน้าเล็กน้อยก่อนอีกฝ่ายจะรีบหันหลังไปรวมกับกลุ่มคนอื่นอีกสามสี่คน

“น้องมันเป็นคนแบบนี้แหละๆ อายุห่างจากเราปีนึงแต่ว่าตัวเล็กเลยดูเหมือนเด็กฝึกงานตลอดเวลา” พีนิแกยิ้มขำเล็กน้อย ดูน้องที่ดูจะค่อนข้างร่าเริงพอสมควร ผมมองจากที่ใคร ๆ ต่างก็เอ็นดูน้องกันทั้งนั้น

เวลาประมาณห้าโมงเย็นเป็นช่วงเวลาเลิกงาน วันนี้เป็นวันแรกของการทำงาน ซึ่งผมไม่ค่อยได้ทำอะไรเท่าไรหรอก เพียงแค่ช่วยหัวหน้าแผนกอย่างพี่เอกเรียนรู้ลักษณะงานในตำแหน่งนี้ว่าในบริษัทนี้ลักษณะงานนี้เป็นประมาณไหนและมีการทำงานรวมกันเป็นทีมกันอย่างไรบ้าง

เมื่อผมเดินก้าวออกจากแผนกของตัวเอง ด้านหน้าของผมมีผู้ชายตัวเล็กกำลังยืนเหมือนรอใครบางคนอยู่ และถ้าผมไม่คิดไปเองเหมือนน้องจะมารอผม

“น้อง” ผมส่งเสียงเรียกเมื่อเห็นอีกฝ่ายยกมือขึ้นมาดูนาฬิกาที่สวมอยู่

“เลิกงานแล้วเหอครับ วันนี้กลับห้องด้วยกันนะครับ” น้องยิ้มให้ผมเหมือนอย่างเคย ใบหน้าอีกฝ่ายดูสดใสตลอดเวลาจนผมอดยิ้มตามไม่ได้ ยิ่งพอรู้ว่าอีกฝ่ายอายุน้อยกว่าผมหนึ่งปี หน้าของน้องชายผมก็ลอยมาทันที

“เมื่อบายน้องขอโทษนะครับที่เสียมารยาท พอตีแผนกไอทีค่อนข้างวุ่นวาย มันเหมือนเป็นแขนขาของบริษัทเลยครับ” ผมฟังน้องอธิบาย มองดูตัวเลขดีจิตอลบนลิฟต์ที่นับจากชั้นสี่และถอยลงมาเรื่อย ๆ

“ไม่เป็นไรครับพี่เข้าใจ”

“จ้ะ... นี่เดี๋ยวน้องเลี้ยงถ้วยเดียวบะหมี่หน้าปากซอยเป็นการขอโทษได้ไหมครับ” น้องมองมาที่ผมอย่างมีความหวังก่อนเสียงบางอย่างจะดังขึ้น

โครก

“อ่า... อันที่จริงน้องแค่อยากชวนพี่อุทยานข้าวครับเมื่อบายยังไม่ได้ทานเลย” ผมยิ้มขำทันทีกับอาการท้องร้องและใบหน้าแดง ๆ ของน้องก่อนจะพยักหน้าตกลง

เมื่อมานั่งในร้านน้องก็สั่งเมนูประมาณสามอย่าง มีเกี๊ยวทอด เส้นบะหมี่หมูแดง กับน้ำอัดลมหนึ่งขวดก่อนจะหันมาถามผม

“พี่ชอบทานอะไรครับ บะหมี่ไขร้านนี้อร่อยมาก จริง ๆ จะทานอะไรก็ได้ครับ แต่บะหมี่ไขร้านนี้อร่อยสุด” ผมมองคนที่พยายามยกยอบะหมี่ไขร้านนี้ ตัดสินใจให้น้องสั่งเมนูให้หนึ่งเมนูพร้อมกับน้ำเปล่าหนึ่งขวด

ระหว่างที่รออาหารมาเสิร์ฟน้องก็ชวนผมคุยไปเรื่อย ๆ ไม่ให้บรรยากาศดูอึดอัด

“พี่มาจากกรุงเทพฯ เเหอครับ” น้องถามผม ส่วนมือก็หยิบเกี๊ยวทอดขึ้นมากัดเสียงดังกร๊อบ

“ครับ”

“ปกติพูดน้อยสินะครับน้องจะได้จำไว้” อีกคนทำท่าเหมือนจดจำก่อนจะถามต่อ

“ปกติพี่มีกฎการใช้ห้องร่วมกันไหมครับ พอดีห้องนอนจะมีห้องเดียวแต่มีเตียงเล็กสองเตียง” ผมทำท่าคิดก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ

“แต่น้องมีครับ ข้อแรกห้ามเล่าเรื่องผี” น้องชูนิ้วชี้ขึ้นมาหนึ่งนิ้ว “ข้อสองห้ามดูเรื่องผี” น้องชูนิ้วกลางเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งนิ้ว “ข้อสาม...”

“ห้ามอ่านเรื่องผี” ผมลองเดาจนอีกฝ่ายทำตาโต

“ใช่ครับ! น้องกลัวผีมาก ๆ ถ้าพี่อยากดูอยากฟังต้องใส่หูฟังนะครับ” ผมพยักหน้ารับในช่วงจังหวะที่อาหารมาเสิร์ฟพอดี เมื่ออาหารมาถึงเสียงเงี้ยวแจ้วที่เคยได้ยินก็เงียบลง

ผมมองก็ได้แต่ยิ้มเอ็นดู น้องเหมือนน้องชายของผมอย่างจริงจัง ๆ

หลังจากทานอาหารเสร็จเรียบร้อย น้องก็ลุกไปจ่ายเงินอย่างที่เคยบอกผมไว้ว่าจะเลี้ยงข้าวผมเป็นการขอโทษ

ก่อนที่อีกฝ่ายจะพาผมเดินออกมาจากซอยของบริษัท เดินลัดเลาะเข้ามายังซอยข้าง ๆ ที่ภายในซอยจะมีตึกคล้าย ๆ หอพักนักศึกษาเรียงกันประมาณสี่ตึก อีกฝ่ายพาผมเดินเข้าตึกแรกที่เป็นตึกสีฟ้า ด้านหน้าจะต้องใช้คีย์การ์ดในการแตะเปิดประตู ซึ่งน้องจะมาขอคีย์การ์ดเพิ่มอีกใบให้ผมในตอนพรุ่งนี้เช้า

ห้องของผมกับน้องจะอยู่ที่ชั้นห้า เป็นห้องขนาดกลางที่มีห้องน้ำหนึ่งห้อง มีเคาน์เตอร์ครัวที่บิลต์อินติดกับผนัง และมีห้องนอนหนึ่งห้อง ด้านหลังเป็นระเบียงไว้สำหรับตากผ้า ผมมองโดยรวมแล้วค่อนข้างใหญ่และสะดวกสบายพอสมควร

ผมให้น้องเข้าไปอาบน้ำก่อนเพราะผมต้องการจัดเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวนิดหน่อย รอไม่นานน้องก็ออกมาด้วยเสื้อยืดโอเวอร์ไซส์สีขาวกับกางเกงขาสั้น ก่อนน้องจะบอกให้ผมไปอาบน้ำต่อเพราะเหมือนฝนจะตกและน้องกลัวผมจะไม่สบาย

ผมจัดของอีกนิดหน่อยก่อนจะเดินเข้าไปอาบน้ำ ใช้เวลาไม่นานผมก็ออกมาพร้อมกับผ้าเช็ดหัวที่แปะอยู่บนผม ก่อนผมจะได้ยินเสียงฝนตกกระหน่ำจนแทบจะกลบเสียงทุกอย่างจนมิด

ผมเดินไปตากผ้าเช็ดตัวกับราวตากผ้าหน้าห้อง และเดินกลับเข้ามาในห้องที่ถูกเปิดไฟสว่างโร่ เสียงข้าง ๆ ของผมที่อยู่ติดกับผนังมีบางสิ่งบางอย่างที่โป่งนูนออกมา น้ำเสียงสั้นครี้อเล็ก ๆ ดังลอดออกมาในช่วงที่มีเสียงฟ้าร้อง

“น้องครับ น้อง” ผมเดินไปสะกิดน้องก่อนที่อีกฝ่ายจะสะดุ้งเล็กน้อย น้องโผล่ใบหน้าออกมาจากผ้าห่มที่ปกคลุมตัวด้วยน้ำหูน้ำตาที่ไหลปราก

“พี่ยะ... ยู อีก” เสียงฟ้าร้องอีกครั้งทำให้น้องขดตัวกลับเข้าไปในผ้าห่ม ผมซึ่งใจอยู่เล็กน้อย เดินไปหยิบผ้านวมสีขาวผืนหนาของตัวเองและมาคลุมตัวอีกฝ่ายไว้ เสียบหูฟังเข้ากับตัวโทรศัพท์ เปิดเพลงเสียงดังจนสุดและสอดมันไปในผ้าห่มที่มีอีกคนนอนขดอยู่

ผมใส่หูฟังไว้ที่หูของน้องทั้งสองข้าง อีกคนดูผ่อนคลายขึ้นเมื่อผมเปิดเพลงยุค 90 เป็นเพลงที่น้องน่าจะไม่เคยฟัง

มันเป็นเพลงที่สื่ออารมณ์ถึงความรู้สึกของผมที่ต้องเก็บความรู้สึกเอาไว้ ทั้ง ๆ ที่อีกฝ่ายไม่แม้แต่จะสนใจ บทเพลงที่ถูกสื่อออกมา มันก็คงเป็นเหมือนความรู้สึกของผม ณ เวลานั้น เวลาที่ผมได้แต่เพียงแอบชอบภพรัก เหมือนคนโง่มที่หวังว่าสักวัน อีกฝ่ายจะหันมาสนใจในตัวของผม หรือเพียงมองเห็นผม

เสียงของน้องเจียบลง อีกฝ่ายแอบอมยิ้มออกมาเล็กน้อยภายใต้ผ้าห่ม น้อง
ถอดหูฟังออกข้างหนึ่งก่อนจะฟังเสียงของพี่ๆที่ร้องเพลงคลอตามจังหวะเพลงที่เขาฟังอยู่

จะมีใครไหมนะที่เปิดเพลงยุค 90 มาปอบเขาที่กลัวเสียงฟ้าร้อง อาจจะมีแค่
พี่ๆคนนี้นี่แหละ

[3]

ผมตื่นขึ้นมาด้วยเสียงของโทรศัพท์ มันเป็นเสียงเรียกเข้าจากน้องชายของผมเอง

เมื่อคืนผมนอนค่อนข้างดึกเพราะกว่าผมจะหยุดตกก็ล่อไปเป็นเที่ยงคืนของวันใหม่ไปแล้ว ทำให้ผมรู้อีกข้อของน้องว่าอีกฝ่ายกลัวฟ้าร้องมากแค่ไหน ในจังหวัดที่มีฝนแปดแดดสี่

ผมลุกขึ้นมาล้างหน้าและใช้หลังพิงหัวเตียง ไล่ความคิดบนหัวเล็กน้อยแล้วจัดลำดับสิ่งที่ต้องทำในวันนี้ ผมยกโทรศัพท์ขึ้นมากดเข้าช่องแชทของน้องชาย วนส่งรูปที่พี่ขวัญอัปโหลดในเฟซบุ๊กมาให้ผม มันเป็นรูปภาพที่ผมกำลังหันหลังสะพายเป้สนามสกีกำลังเดินขึ้นรถทัวร์ พอกดออกมาจากรูปก็เห็นวินส่งข้อความมาว่า

เหมือนพ่อมาส่งลูกไปเข้าค่ายลูกเสือ

ผมยิ้มเข้ากับข้อความของวินที่ส่งมา พิมพ์ตอบกลับไปบอกให้อีกฝ่ายอาบน้ำและเผื่อเวลาทานข้าวเชาก่อนไปทำงาน เพราะปกติผมกับวินเราจะแบ่งเวลาการทำอาหารกัน ผมจะเป็นคนทำอาหารเช้าและวินจะเป็นคนทำอาหารเย็น

ผมเก็บโทรศัพท์และวางไว้บนหัวเตียง ลูกขึ้นมาพับผ้าห่มและจัดหมอนให้เรียบร้อย พอนึกว่าตัวเองไม่ได้อยู่คนเดียวอีกต่อไป ผมก็หันไปที่เตียงข้าง ๆ เห็นว่าเตียงของน้องเป็นระเบียบเรียบร้อย ผ้าห่มถูกพับคล้าย ๆ ของผมแต่เจ้าของเตียงไม่ได้อยู่ในห้องนอนแล้ว

ด้วยความที่ปกติผมต้องทำอาหารเช้าเสมอ เช้าวันนี้จึงทำให้ผมตื่นนอนเร็วเหมือนตอนที่อยู่กับน้องชาย และเผื่อเวลาในการทำอาหารก่อนจะไปทำงาน ผมเดิน

ออกมาจากห้องนอน ตรงเข้าไปในห้องครัว กลิ่นของอาหารทำให้ผมรู้ว่าหน้าที่ตอนเช้าที่ปกติผมจะต้องทำถูกแย่งไปเสียแล้ว

น้องกำลังยืนหันหลังให้กับผมและหันหน้าเข้าเคาน์เตอร์ครัว กลิ่นของเครื่องแกงทำให้รู้ว่าเมนูอาหารในวันนี้ น่าจะเป็นอาหารทางภาคใต้

“อรุณสวัสดิ์ครับ” น้องหันมาทางผมที่ยืนฟังอยู่ที่กรอบประตู ผมตอบอรุณสวัสดิ์กลับ เดินเข้ามาใกล้น้องมากขึ้นเพื่อดูว่าวันนี้ อีกฝ่ายทำอะไรทาน ส่วนน้องก็ขยับที่ที่ผมนิดหน่อย เราค่อนข้างรักษาระยะให้กันพอสมควร

“วันนี้มีแกงเหลืองยอดมะพร้าวกับกุ้งผัดสะตอ พืชทานได้ไหมครับ” น้องถาม ส่วนมือก็คนส่วนผสมทุกอย่างเข้าด้วยกันและใช้ช้อนตักชิมเพื่อดูว่ารสชาติเป็นยังไงบ้าง

ผมพยักหน้าเพราะผมเป็นคนทานได้เกือบทุกอย่าง จะมีแค่บางอย่างที่ทานไม่ได้ แต่ไม่ได้เยอะจนเป็นอุปสรรคในการใช้ชีวิต

ทั้งผมและน้องเลือกที่จะไปแปรงฟันและมาทานข้าวก่อน เนื่องจากอาหารที่มีส่วนผสมของพริกแกงเยอะ หากเราอาบน้ำแต่งตัวด้วยชุดทำงานแล้วออกมาทาน บางทีกลิ่นของเครื่องแกงก็จะติดตามชุดไปด้วย

น้องตั้งโต๊ะพร้อมตักข้าวใส่จานและรินน้ำให้ผม น้องทำให้ทั้งกับผมและกับตัวเอง ผมแอบมองการกระทำเหล่านั้นแล้วก็คิดถึงน้องชายที่อยู่กรุงเทพฯ รายนั้น ดูผมดีเหมือนเป็นผู้ปกครองมากกว่าจะเป็นน้องชายของผมไปแล้ว

“อาหารมือนี้น้องตั้งใจทำเพื่อขอโทษ และขอบคุณสำหรับเรื่องเมื่อคืนครับ” เมื่อบนโต๊ะอาหารไม่มีบทสนทนา ฝ่ายตรงข้ามผมก็เป็นคนเปิดการสนทนาขึ้นมาก่อน

“พืชฟังมาอยู่ี่สองวันน้องขอโทษไปแล้วสองครั้ง” ผมยิ้มเข้ากับอาการที่เหมือนจะรู้สึกผิดและเหมือนตำหนิตัวเองแบบไม่จริงจังมาก

“ไม่เป็นไรยังงี้ก็มีคนทำอาหารให้พี่ทาน มื้อนี้อิ่มท้อง” ผมตอบ เห็นน้องเบิกตากว้างเพราะไม่คิดว่าผมจะพูดประโยคยาว ๆ แบบนี้ออกมา

“ปกติพี่จะทำอาหารทานเองไหมครับ” ผมพยักหน้าและพูดต่อ

“ทำเองครับ น้องชายพี่เป็นเชฟก็เลยสอนให้พี่ทำอาหาร”

น้องพยักหน้าเข้าใจ ส่วนมือก็ตักกึ่งผัดสะตอขึ้นมากิน ซึ่งปริมาณกึ่งในจานแทบจะพอ ๆ กับสะตอเลย แต่สิ่งที่ทำให้ผมถามออกไปคือผมไม่เห็นน้องตักสะตอเข้าปากเลยแม้แต่คำเดียว

“น้องไม่กินสะตอเหรอ” ผมถาม อีกฝ่ายเงยหน้าที่มีกึ่งคาอยู่ในปากก่อนจะรีบเคี้ยวและกลืนลงคอไปเพื่อมาตอบคำถามผม

“หะ ๆ น้องไม่ชอบเท่าไร แต่พี่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ น้องกินกึ่งเองส่วนพี่yekินสะตอไป” ไม่พูดเปล่าอีกคนก็ตักสะตอใส่จานผมจนพูน และตักกึ่งสี่สัมนวลตัวใหญ่ใส่ในจานของตัวเอง

“วันหลังถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องทำ ไม่ก็ทำเมนูอื่นเอา” ผมสอนอีกฝ่าย เพราะผมรู้ว่าการที่ฝืนทำในสิ่งที่ตัวเองไม่ชอบ ผลลัพธ์ที่ได้มันไม่ได้ดีอะไรเลย

“ของบางอย่างถึงแม้ว่าน้องจะไม่ชอบ แต่ส่วนผสมที่น้องไม่ชอบบางที มันอาจจะไปเติมเต็มความอร่อยของอีกคนได้ แบบนั้นน้องว่ามันก็ไม่ได้แย่นะครับ”

ก็ยังคงพูดเจ้อยู่แล้วแต่แอบเนียนตักสะตอใส่จานของผมและแถมกึ่งมาให้อีกสองถึงสามตัว

ผมลอบมองใบหน้าของคนที่ยาญน้อยกว่าผมหนึ่งปี น้องดูจะมีความเป็นเด็กในบางเรื่อง ทว่าอีกฝ่ายก็มีมุมที่มีความคิดที่ค่อนข้างดูโตและเป็นผู้ใหญ่

คำพูดที่น้องพูดกับผมทำให้ผมคิดถึงเรื่องเรื่องหนึ่งในชีวิต

ผมเป็นคนไม่ชอบทานใบกะเพราแต่ภพรักชอบทานกะเพราไข่เยี่ยวม้า นั่นคือเมนูโปรดของรัก ทุกครั้งที่ผมทำเมนูนี้ผมจะใส่ใบกะเพราเยอะ ๆ เพราะคิดว่าอีกฝ่ายชอบทานอะไรผมก็สามารถทำได้ ถึงแม้บางครั้งผมจะโดนรักต่อว่าต่าง ๆ นานาว่าชอบเชี่ยกับข้าวในจานเล่นถ้าไม่อยากกินก็ไม่ต้องกิน โดยที่บางครั้งผมแค่พยายามหลีกเลี่ยงการตักใบกะเพรามาใส่จานก็เท่านั้นเอง

ภพรัก

ผมปิดแฟ้มเอกสารเมื่อได้ยินเสียงพี่ ๆ ในแผนกลุกขึ้นจากเก้าอี้เสียงดังเอี้ยดอ๊าด

“พี่ขวัญวันนี้กินข้าวที่ไหนพี่” ผมถามรุ่นพี่ในแผนกที่กำลังจะเดินออกจากห้องทำงานรวมและเตรียมตัวลงไปในโรงอาหารพร้อมกับพี่เมย์และพี่หนุ่ม

“ร้านอาหารตามสั่งป่าบัว แกจะไปด้วยกันไหมรัก” ขวัญมองผู้ชายตัวเล็กผิวนวลที่กำลังลุกขึ้นเตรียมเก็บกองเอกสาร และปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์บนโต๊ะของตัวเอง

“ไปด้วยพี่ อยากรินกะเพราไข่เยี่ยวม้า”

“ใครมันจะไปทำอร่อยเท่าๆ...” เสียงพี่เมย์เบาลงในประโยคสุดท้าย ผมไม่ได้พูดอะไรต่อเพียงแค่วินิจฉัยเก็บแฟ้มไปตั้งอยู่มุมโต๊ะให้ดี รีบเดินออกมารวมกลุ่มกับพี่ ๆ เพราะไม่อยากให้รอนาน

ผมและพี่ ๆ ทั้งสามคนรีบเดินลงไปที่โรงอาหารรวมของบริษัท ต่างฝ่ายจะรีบสอดส่องหาโต๊ะที่ว่างให้พอดีกับจำนวนคนทั้งสิ้น

หลังจากเราได้เฝ้าตัวริมสุดติดกับทางเดิน ผมก็อาสาเฝ้าของของพี่ ๆ ทั้งสามคนให้ และให้พวกพี่ ๆ เดินไปสั่งข้าวรวมทั้งสั่งมาเผื่อผมด้วยเช่นกัน

ช่วงสองสามวันมานี้ผมลงมาทานข้าวกับรุ่นพี่ที่แผนก ปกติผมจะมีข้าวกลางวัน เป็นของตัวเองเพราะผมจะพยายามเคลียร์งานทั้งหมดให้เสร็จ และจะไม่อยู่ทำโอที การทำงานที่ต้องใช้เวลาลากยาวเกินกว่ากรมแรงงานกำหนดเพื่อให้ได้เงินหรือโอทีนั้น ไม่ใช่เป้าหมายในการใช้ชีวิตของผมเท่าไร

แต่เพราะผมคิดว่าช่วงนี้อาจจะไม่ได้ต้องรีบกลับบ้านไปทำอะไร ความแปลกใหม่ จึงเกิดขึ้นทันทีในแผนกครีเอทีฟ ที่อยู่ดี ๆ ก็มีอีกหนึ่งชีวิตที่ซื่อภรัก นั่งทำงานอยู่ในแผนก หลังจากที่ต้องจะต้องกลับบ้าน และตอกบัตรตรงเวลาเลิกงาน ผมทำโอที ซึ่งก็อาจจะ ทำให้หลาย ๆ คนที่เห็นผมแอบตกใจเล็กน้อย เพราะไม่คิดว่าจะเห็นผมหลังเวลา เลิกงานแบบนี้

ผมนั่งทานอาหารเงียบ ๆ ฟังพวกพี่ ๆ เขาเล่าเกี่ยวกับงานชิ้นใหม่ที่บริษัทของเรา อาจจะได้รับความนิยม เนื่องจากสาขาบริษัทของทางนั้นไม่สามารถรับงานเพิ่มได้เนื่องจาก บุคลากรมีไม่เพียงพอ

“แกไม่กินไข่เยี่ยวม้าหรอ พี่เห็นแกเอ๋ยไปเอ๋ยมาอยู่นั่น” พี่ขวัญถาม ทำให้ผม เงยหน้าจากจานข้าวมามองทั้งสามคนที่มองมาทางผมอยู่ก่อนแล้ว

“รักว่าวันนี้ป่าแกให้ไข่เยี่ยวม้าไปหน่อย ไบกะเพรามินิดเดียวเอง” ผมตอบสั้น ๆ ตักข้าวเข้าปากอีกคำหนึ่ง

“แปลกดี ปกติมีแต่คนบ่นว่าได้ไบกะเพราเยาะกว่าไข่ แต่แกดันบ่นพอได้ไข่ เยาะกว่า เมย์มันเห็นว่าแกชอบกินไข่เยี่ยวม้าเลยสั่งพิเศษมาให้”

ผมพยักหน้าและบอกขอบคุณพี่เมย์สำหรับความหวังดี ก้มหน้าก้มตากินข้าวใน จานให้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง เหลือเพียงแค่ไข่เยี่ยวม้าอยู่สองสามชิ้นเล็ก ๆ

ผมรวบซ้อน ยกน้ำหวานขึ้นดื่มเพื่อดับความกระหายและอากาศที่ค่อนข้างร้อน มันอาจจะเป็นเพราะผมยังไม่ชินกับการที่ต้องลงมาทานข้าวกลางวันในช่วงที่ผู้คนแออัด

ระหว่างที่รอพวกพี่ ๆ กินข้าวกัน ผมก็มองไข่เยี่ยวม้าในงาน ปกติแล้วเวลาที่ผมกินกะเพราไข่เยี่ยวม้าที่เพื่อนทำมาให้ ส่วนใหญ่ก็มักจะกินแต่ใบกะเพรากับไข่ เพียงนิดหน่อย ส่วนที่เหลืออยู่จะเป็นคนที่กินไข่เยี่ยวม้าที่เหลือให้

“ไปเถอะ เดี่ยววันนี้ช่วงบ่ายมีประชุมเรื่องโปรเจกต์งานใหม่” ผมเงยหน้ามองพี่ทั้งสามคนที่กำลังถือจานและลูกออกจากโต๊ะ ผมเก็บจานก่อนจะลุกตามพี่ ๆ ในแผนกไปเก็บจานและเตรียมตัวกลับไปเข้าประชุมช่วงบ่าย

เวลายังลากยาวตั้งแต่บ่ายโมงจนถึงเกือบบ่ายสี่โมงเย็น ในที่สุดการประชุมก็จบลง ผมยืนขึ้นยืดเส้นยืดสาย รวบเอกสารการประชุมแนบออกและเดินตามหลังพี่ ๆ ออกจากห้องประชุม

“อีกสองวันเราต้องเดินทางไปทำงานนอกสถานที่ เดี่ยวพี่จะจัดการเรื่องของการเดินทางและที่พักไว้ให้ ส่วนที่เหลือก็เตรียมตัวให้พร้อม” พี่ขวัญหันมาพูดด้วยสีหน้าเหนื่อยล้า ผมกับพี่ทั้งสามคนพยักหน้ารับ

“พี่ว่าคุณเอกภพจะดูแลไหม” พี่เมย์ถามเสียงเอื่อย ไกลตัวลงไปนอนราบกับโต๊ะทำงานของใครสักคน

“ไม่รู้สิ แต่คนซื้อเอกส่วนใหญ่หล่อ” พี่ขวัญหันมายิ้มแยม ก่อนเราทั้งสามคนจะหลุดขำออกมาพร้อม ๆ กัน

ผมเก็บข้าวของก่อนจะตอกบัตรออกจากที่ทำงานในเวลาหกโมงเย็น วันนี้ไม่มี
โอทีเพราะต้องเตรียมตัวเดินทางไปทำงานที่ต่างจังหวัด

ระนองจะมีอะไรให้เที่ยวบ้างนะ นั่นคือสิ่งแรกที่ผมคิด ผมพลิกหน้าปฏิทิน
เพื่อดูวันที่จะต้องเดินทาง พร้อมกับดูเกี่ยวกับจังหวัดที่ต้องไปคร่าวๆ

ฝนแปดแดดสี่ ผมควรจะต้องเตรียมร่มไปก่อนเป็นอันดับแรก

[4]

ศตายุ

ผมเลิกประชุมในตอนห้าโมงเย็น การประชุมในครั้งนี้อากยาวตั้งแต่ช่วงบ่ายสองโมงมาจนถึงตอนนี้

ผมเข้ามาทำงานในบริษัทได้ไม่นานก็ได้ทำงานใหญ่ อย่างอีเวนต์การจัดงานออกบูทงานโฮมเฟอร์นิเจอร์ครั้งที่สี่สิบสอง ที่จะจัดที่ศูนย์ประชุมใหญ่แห่งหนึ่งในจังหวัด

ซึ่งผมที่เป็นพนักงานแผนกกราฟิกดีไซน์นั้น การออกแบบสื่อออนไลน์สื่อสิ่งพิมพ์ รวมถึงแบบผังการจำลองการออกแบบการจัดงาน ภายใต้บริษัททีเคเฟอร์นิเจอร์นั้นเป็นสิ่งสำคัญ และมันยิ่งสำคัญมากขึ้นเมื่อผมและคนในทีมต้องทำงานร่วมกับบริษัทอื่น

บริษัทที่ภพรักทำงานอยู่

ผมจำชื่อบริษัทที่เข้าออกตลอดหลายปีได้เป็นอย่างดี และผมมั่นใจว่ามันไม่ใช่เพียงเรื่องบังเอิญ

ผมมองนาฬิกาข้อมือหนังสีดำหน้าปัดสีขาวสะอาดตา ราคาของมันไม่ได้อยู่ในระดับที่แพงหรูหราแต่ทว่ามันช่างทนทานเสียเหลือเกิน

ด้านนอกตอนนี้ฟ้ามีดครึ้มเหมือนท้องฟ้าต้องการจะกล่าวว่าฝนกำลังจะตกในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

ผมกระซิบรั่มที่ถืออยู่ในมือ สายตาสอดส่องมองหาอีกคนที่ทำงานอยู่แผนกไอที

น้องเป็นคนตัวเล็กเวลาอยู่ในเสื้อช็อปสีกรมท่า กางเกงยีนส์สีเข้มนั้นทำให้อีกฝ่ายดูทะมัดทะแมงเป็นเท่าตัว

“รอนานไหมครับพี่” น้องรีบวิ่งออกมาเมื่อเห็นผมรออยู่ด้านหน้าแผนกที่อยู่คนละชั้นกับแผนกของผม ผมส่ายหน้าเล็กน้อย เบนสายตามองออกไปนอกหน้าต่างบริษัท เพื่อให้อีกฝ่ายดูสภาพอากาศในตอนนี้

“ฝนรินอีกแล้ว รีบกลับเถอะครับถ้ารีบวิ่งไปน่าจะไมโดนฝน” น้องพูดออกมายาวเหยียด ทำการถอดเสื้อช็อปเตรียมคลุมหัวเพื่อบังฝน ส่วนผมทำเพียงยกร่มคันสีดำขึ้นมาให้อีกฝ่ายดู

“พี่มีร่ม”

“ไม่บอกน้องตั้งแต่แรกละครับ จริง ๆ หากเมื่อไหร่ที่น้องถอดเสื้อช็อปคลุมหัวมันควรจะเป็นฉากที่สาว ๆ ต้องเห็นนะครับ” น้องอยู่ปากออกมาเล็กน้อย เดินตามผมที่ขำในความน้องของอีกคนและตรงไปกดลิฟต์เพื่อลงจากบริษัทในทันที

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ฝนทำให้ใหญ่ก็สาดพัดจนใบไม้พลิวไหวเหมือนจะหล่นหักลงมาทั้งกิ่ง เสียงร้องคำรามของท้องฟ้าทำให้ผมต้องรีบหันไปมองน้องอย่างไว

อีกฝ่ายตัวสั่นเต็ม ผมแผ่ยิ้มเหิงเพราะแรงลมที่พัดปะทะเราทั้งสองคน

ผมถอยหลังเข้าไปในตัวลิฟต์อีกครั้งทั้ง ๆ ที่เพิ่งจะก้าวขาออกมาได้เพียงก้าวเดียว บังอีกคนให้อยู่ด้านหลังของผม เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายมองเห็นภาพภายนอก กดลิฟต์ค้างไว้และรีบหาของที่อยู่ในกระเป๋า

เครื่องเล่นเอ็มพีสามสีดำแบบพกพา พร้อมกับสายหูฟังที่ถูกเสียบและพันไว้รอบตัวเครื่อง ด้านในมีเมมโมรีการ์ดที่มีเพลงยุค 90 อัดแน่นอยู่ในนั้น ถึงแม้สภาพมันจะค่อนข้างเก่า แต่ผมมั่นใจว่ามันยังสามารถใช้งานได้ดี

ผมส่งเครื่องเล่นเอ็มพีสามเครื่องเล็กให้กับน้องที่จับปลายเสื้อของผมเอาไว้ อีกฝ่ายรับไปและนำหูฟังไปใส่ที่หูทั้งสองข้าง ผมกดเปิดเพลงให้น้องฟังระหว่างเราทางร่มกลับมาด้วยกัน

ระหว่างทางเดินที่เจียบังัน และผมรู้ว่าการกลัวอะไรสักอย่างมันเป็นเช่นไร

ผมกับน้องกลับมาถึงหอพักพนักงาน ระยะเวลาที่เราเดินทางดูจะค่อนข้างนานกว่าวันก่อน ๆ ที่ผ่านมา พอฝนตกและเสียงฟ้าคำราม น้องก็ต้องหยุดก้าวเดินทุกครั้ง จนผมต้องเปลี่ยนให้น้องเข้ามาเดินด้านในที่ไม่ได้ติดกับริมถนน เพราะไม่อย่างนั้นอีกฝ่ายอาจจะเกิดอันตราย

ผมให้น้องไปอาบน้ำเพราะเนื้อตัวอีกฝ่ายเปียกปอน ถึงแม้ว่าเราจะมีร่มแต่มันไม่ได้หมายความว่าหากเจอฝนตกหนักระหว่างทาง เราจะสามารถหลีกเลี่ยงมันไปได้ ผมใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดหัวให้หมาด ถกแขนเสื้อขึ้นไปพับไว้ที่ข้อแขนก่อนจะเดินเข้าห้องครัวเพื่อเตรียมอาหารเย็น

อย่างที่ผมบอก น้องชอบตื่นมาทำอาหารเช้าและผมจะเป็นคนรับผิดชอบอาหารเย็นเอง

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาตอบวินที่ส่งข้อความค้างไว้ก่อนที่ผมจะเลิกงานว่าผมถึงหอพักแล้ว วางโทรศัพท์ไว้ตรงโต๊ะทานข้าวและเดินเข้าครัวไปเตรียมทำอาหารเย็น

น้องเดินออกมาจากในห้องน้ำหลังจากอาบน้ำและใส่เสื้อผ้าเสร็จแล้วเรียบร้อย

กลิ่นของบางอย่างที่คุ้นตะจมูกทำให้น้องเพลอจามออกมาติดกันหลาย ๆ ครั้ง จนจมูกแดงไปหมด

“พี่ยุทำกะเพราไข่เยี่ยวม้าเหรอรึบ” น้องเดินตรงเข้าไปในห้องครัว ชะเง้อมองเล็กน้อยและถอยออกมาเมื่อกำลังจะจามเป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้

“น้องทานได้รึเปล่า” ผมถามแต่ทว่าก็ตักกับข้าวลงในจานแล้วเรียบร้อย

“ทานได้ครับ พี่ยุเอาไข่เยี่ยวม้าในตู้เย็นมาทำไข่ไหม นื่องว่าจะหาเมนูทำอยู่แม่ส่งมาให้ตั้งหลายวันแล้วครับ” ผมพยักหน้ารับ นำจานอาหารไปวางไว้บนโต๊ะ ตักข้าวให้ทั้งผมและน้อง รินน้ำใส่แก้วของเราทั้งคู่เหมือนที่เคยทำเป็นประจำ

“ใบกะเพราเยอะมาก อันนี้น่าจะเป็นเมนูกะเพรากะเพราแทนกะเพราไข่เยี่ยวม้านะครับ”

มือผมชะงักเล็กน้อยในตอนที่กำลังเขี่ยใบกะเพราที่ติดอยู่บนไข่ออก ระมัดระวังไม่ให้ดูเป็นการเล่นกับอาหารจนเกินไป

“พี่ยุไม่ทานใบกะเพราเหรอรึบ จันดีเลยน้องทานเอง พี่ยุทานไข่เยี่ยวม้าเยอะ ๆ นะครับดูท่าจะชอบ” ผมเห็นน้องตักใบกะเพราออกจากจานจนเกลี้ยง ในจานเซรามิคสีขาวตอนนี้จึงเหลือเพียงพริก กระเทียมและไข่เยี่ยวม้าเพียงเท่านั้น

ผมดูน้องที่นั่งตักใบกะเพรากับไข่เจียวหมูสับเมนูอีกอย่างเข้าปากก่อนจะเคี้ยวจนแก้มตุ่ย อีกฝ่ายไม่แตะต้องของชอบของผมอย่างไข่เยี่ยวม้าเลย

ผมเป็นคนที่ชอบเมนูทุกอย่างที่ใช้ไข่ชนิดนี้ทำ เพราะเวลาทานมันจะทำให้ผมนึกถึงอาหารฝีมือของแม่ที่ทำให้ผมทานในวัยเด็กตลอดเวลา

ไข่เยี่ยวม้าชิ้นหนึ่งถูกวางลงบนจานของน้อง อีกฝ่ายเงยหน้ามามอง ยิ้มรับและกล่าวขอบคุณ ผมกลับมานั่งทานข้าวอีกครั้ง บรรยากาศคลอด้วยเสียงน้ำฝนที่ตกปรอย ๆ ไม่หนักเหมือนเมื่อตอนเลิกงาน

หลังจากทานเสร็จผมก็เป็นคนเก็บจานไปล้าง เมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมก็เดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่ออาบน้ำและทำธุระส่วนตัวให้เรียบร้อย พอออกมาอีกทีผมก็เห็นว่าไฟยังสว่างโรยอยู่ ทั้ง ๆ ที่คนที่นอนร่วมห้องกับผมอีกคนหลับไปแล้ว ผมมั่นใจว่าน้องกลัวว่าผมจะออกมาแล้วไม่เห็นทาง อีกคนถึงไม่ยอมปิดไฟทั้ง ๆ ที่ตัวเองนอนแล้ว

ท่ามกลางฟ้าร้องเสียงดัง มีหูฟังและเครื่องเล่นเอ็มพีสามของผมอยู่ด้านข้างของน้อง อีกฝ่ายคงใช้เสียงเพลงยุค 90 ของผมกลบเสียงฝนและฟ้าร้อง

เมื่อน้องไม่ได้ยินเสียงฟ้าร้อง อีกคนก็หลับสนิทตลอดจนถึงช่วงเช้าในวันศุกร์สุดสัปดาห์

เช้าวันนี้ผมตื่นมาทำกิจวัตรประจำวันทุกอย่างเหมือนอย่างเคย อาบน้ำ แต่งตัวด้วยชุดทำงานเรียบร้อย หยิบนาฬิกาข้อมือหนังสีดำขึ้นมาใส่ ก่อนจะหยิบมือถือและกดเข้าแอปพลิเคชันแชตเพื่อตอบข้อความของน้องชาย และอ่านพยากรณ์อากาศของวันนี้ที่บอกว่าจะมีฝนตกในช่วงเย็น

ผมเดินไปหยิบร่มที่ตากไว้อยู่ตรงระเบียงมาพับและเก็บไว้อย่างเรียบร้อย ถือออกมาด้านนอกห้องนอนพร้อมกับกระเป๋าทำงาน

ภาพของน้องที่ใส่ผ้ากันเปื้อนสีดำลายตารางเป็นภาพที่ผมจินตนาไปเสียแล้ว

ความร้อนระอุของห้องครัวทำให้ผมรู้ว่าอีกฝ่ายคงทำเมนูของทอดอะไรสักอย่าง ซึ่งผมก็ไม่ได้เข้าไปรบกวน เพียงแค่มานั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารและเช็กตารางในสมุดไดอารี่ ว่าวันนี้ผมต้องเตรียมรับมือกับอะไรบ้างในการทำงานในวันสุดท้ายของสัปดาห์

ทั้งผมและน้องออกมาทำงานตามปกติหลังจากทานเมนูไข่ไข่เยี่ยวม้ากรอบ ผมถามน้องว่าทำไมถึงเลือกทำเมนูนี้ อีกฝ่ายก็ตอบผมพร้อมรอยยิ้มแบบเจ้าตัวว่า
จริง ๆ ไข่เยี่ยวม้ายังมีอีกในตู้ครัว พี่หาไม่เจอเองครับ

เราทั้งคู่เลยได้ทานเมนูไข่ของโปรดของผมอีกหนึ่งอย่างในเช้าวันนี้

วันนี้ในช่วงบ่ายหลังจากทานอาหารกลางวันเสร็จ พี่เอกบอกพวกผมว่าเรามีนัดประชุมเรื่องการออกบูทโฮมเฟอร์นิเจอร์ครั้งที่สี่สิบสองในช่วงบ่าย

ภายในห้องประชุมเปิดแอร์เตรียมรอไว้อยู่ก่อนแล้ว ทางฝั่งของผมจะนั่งอยู่ทางด้านซ้ายของโถงกลมตัวยาว ที่มีพื้นที่โล่งตรงกลางสำหรับวางที่ฉายโปรเจกเตอร์ ส่วนทางด้านขวาจะมีคนของบริษัทที่เอนต์ที่ทีมผมต้องทำงานร่วมด้วย

ผมต่างมองทุกคนที่ยืนมาให้ผม ทุกคนต่างจำผมได้ดีเหมือนกับที่ผมจำอีกฝ่ายได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกัน

พี่ขวัญ พี่เมย์ พี่หนุ่มและภพรัก

ผมไล่สายตามองทุกคนจนมาหยุดอยู่ที่ใบหน้าที่ผมไม่ได้เจอมาตลอดหนึ่งสัปดาห์กว่า อีกฝ่ายยังคงนั่งก้มหน้ามองแฟ้มเอกสารตามเคยไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ไม่เคยมีผมอยู่ในสายตาเหมือนอย่างเคย

แผนของผมต้องทำงานร่วมกับทีมของพี่ขวัญเป็นระยะเวลาประมาณหนึ่งเดือนในการเตรียมการจัดงาน

ผมเริ่มนำเสนอและพรีเซนต์เกี่ยวกับรูปแบบของงานคร่าว ๆ ที่ผมปรึกษากับพี่ ๆ ในทีมแล้ว การจัดงานครั้งนี้เป็นการจัดงานตามธีมของสถานที่ที่จัดงานกำหนด ซึ่งสำหรับผม การปรับแบบงานมาก่อนแล้วทำให้การเริ่มงานนี้น่าย่มาขึ้นกว่าเดิม

ส่วนทางฝั่งทีมของพี่ขวัญ ทางนั้นต้องเป็นฝ่ายเคาะรูปแบบของงานตามที่บริษัทของผมเสนอ้างไป โดยมีผมเป็นคนออกแบบกราฟิกงานแนวสามมิติแล้วเรียบร้อยทางนั้นเพียงต้องลงพื้นที่และเตรียมจัดสถานที่ให้ตรงกับที่ผู้ว่า้างอย่างบริษัทผมต้องการ

การเจอกันในครั้งนี้ของผมและภพรัก เป็นการเจอกันในรูปแบบใหม่

เป็นการเจอกันระหว่างลูกค้าอย่างผม กับการร่วมงานกับบริษัทอีเวนตที่ภพรักทำงานอยู่

การประชุมเสร็จสิ้นตอนช่วงหกโมงเย็น ผมเดินออกมาจากห้องประชุมหยิบข้าวของที่จำเป็นและเตรียมตัวเดินทางกลับหอพร้อมกับน้องอย่างเช่นเคย

ฝนข้างนอกตกตามที่พยากรณ์อากาศบอกไว้ทุกอย่าง

“ยูมาทำงานที่นี้เอง โลกกลมมาก” พี่ขวัญรอผมอยู่ตรงหน้าลิฟต์ ด้านข้างมีพี่เมย์ที่ถือเอกสารกับพี่หนุ่มที่ยืนคุยโทรศัพท์อยู่ตรงมุมแถวตู้กดน้ำ

“พวกพี่พักที่ไหนกันครับ” ผมถามกลับ

“โรงแรมแถว ๆ ตรงแยกไฟแดงก่อนถึงบริษัทเรา พี่ก็จำชื่อไม่ค่อยได้เท่าไร” พี่ขวัญตอบ มือเพรียวยกขึ้นมาเกาหลังคอตัวเองเป็นท่าประจำเวลาที่พี่ขวัญรู้สึกสับสนหรือไม่มั่นใจ

“จั้นเดี๋ยวมกกลับก่อนนะครับ ไว้เจอกันวันจันทร์” ผมลาพี่ ๆ ทั้งสามคน กดลิฟต์ลงมาที่ชั้นสองเพื่อไปรอน้องที่แผนกไอที

มันเป็นภาพจินตนาการสำหรับการที่ทั้งผมและน้องสลับกันมารอที่หน้าแผนก เพื่อรอกลับหอพักพร้อมกัน

ผมยกข้อมือขึ้นมาดูนาฬิกาหลังจากย้ายจากหน้าแผนก เข้ามานั่งอยู่ตรงเก้าอี้ว่าง ตอนนี้ผ่านไปสามสิบนาทีแล้วที่ผมนั่งรอน้อง

สายฝนข้างนอกยังคงตกปรอย ๆ เป็นเพื่อนผมระหว่างรออีกคน ไม่นานน้องก็วิ่งออกมา อีกฝ่ายหันไปบอกลาพี่ ๆ ในแผนกและตรงมาทางผม

“วันนี้มีปัญหาเรื่องซอฟต์แวร์ ขอโทษที่ให้รอนานนะครับพี่” ผมพยักหน้าเข้าใจ บอกให้น้องใจเย็น ๆ เพราะอีกฝ่ายน่าจะรีบทำงานจนหอบไปหมด

ผมเดินนำน้องไปกดลิฟต์ตัวประจำ ก่อนตัวลิฟต์จะเปิดออกเมื่อถึงชั้นเป้าหมายของผมกับน้อง

“ฝนยังปรอย ๆ อยู่เลย พี่ว่ามันจะตกหนักไหมครับ” น้องหยิบเครื่องเล่นเอ็มพีสามของผมออกมาจากกระเป๋า มันกลายเป็นของอีกชิ้นหนึ่งที่ผมให้น้องไว้ใช้เวลาฝนตก เพราะเราทั้งคู่ไม่อยากใช้โทรศัพท์เวลาฟ้ามีดครึ้มแบบนี้

“รีบกลับเถอะ” ผมเตรียมจะก้าวออกจากด้านหน้าของตัวบริษัท เพียงแต่สายตาผมดันเหลือบหันไปมองด้านข้าง ว่ามีอีกคนยืนอยู่ที่หน้าบริษัทเช่นเดียวกัน

ภพรักกำลังยืนกำกุญแจรถแน่น สายตาของอีกฝ่ายเหม่อมองท้องฟ้าที่มีดครึ้มและเม็ดฝนที่ตกปรอย ๆ ลงมาเรื่อย ๆ โดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

“นั่นคุณภพรักใช่ไหมครับ” น้องสะกิดผม กระซิบถามเสียงเบา ผมพยักหน้าเล็กน้อย หยิบร่มออกมากางและเอียงไปหาอีกคนที่อยู่ด้านข้างกัน

ภพรักหันมามองผม มือเพรียวสวยที่ผมชอบมองยื่นมือมารับร่มคันสีดำ ผมเพียงแต่มองกลับมาทางน้อง และบอกให้เราเดินกลับทางหลังบริษัทแทนเพราะทางนั้น

เป็นทางลัดเข้าไปด้านหลังของหอ ตรงระหว่างทางจะมีกันสาดคอยบังเป็นระยะ ๆ ทำให้เราไม่เปียกมากเท่าไร

น้องพยักหน้า อีกฝ่ายหยิบหูฟังมาสวมเหมือนอย่างเคย กดเปิดเพลงยุค 90 และเดินนำผมออกมา ผมไม่ได้พูดอะไรต่อเพียงแต่หันหลังให้ภพรักและเดินตามน้องออกไป

หยุดคิดและเงยหน้ามองฝนเล็กน้อย

ฝนตกปรอย ๆ แค่นี้ภพรักน่าจะสามารถขับรถกลับได้ ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะกลัวการขับรถในช่วงฝนตก ตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุรถคว่ำในตอนฝนตกพร้อมกับน้องชายของผมก็ตาม

[5]

เช้านี้ผมตื่นจากการนอนหลับจากการปลุกของน้องชายของผมเช่นเคย อีกฝ่ายดูเหมือนอยากจะแปรสภาพของตัวเองเป็นนาฬิกาปลุกจำเป็นของผม

เพียงแต่ว่าวันนี้แตกต่างจากวันอื่น ๆ เพราะวันนี้ไม่มีเสียงของข้อความสั้นระรัว เนื่องจากน้องชายไม่ได้รัวสติ๊กเกอร์มาปลุกผม ทว่าวันนี้อีกฝ่ายกลับโทรศัพท์มาหาผมแทน

“ว่าไง” ผมชันตัวลุกขึ้นมานั่งพิงหัวเตียง พยายามปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ ทั้ง ๆ ที่ผมยังคงง่วงนอน

โดยปกติแล้วผมจะตื่นเช้า แต่ถ้าหากเป็นวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ผมจะนอนตื่นช้ากว่าวันทำงานประมาณครึ่งชั่วโมงถึงหนึ่งชั่วโมง

[พีได้เจอกับพีภพกรี่เปล่า]

ชื่อของคนที่ผมเพิ่งเจอเมื่อวานดังขึ้นมาจากทางปลายสาย ผมหันไปมองยังเตียงข้าง ๆ พบว่าอีกคนไม่ได้อยู่ในห้องแล้ว

“รู้ได้ยังไง” ผมลองถามกลับไป ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่งก่อนผมจะได้ยินเสียงวินมอเตอร์ไซด์ผ่านไป

[พีเมย์ลงรูปพร้อมเช็กอินชื่อบริษัทที่พีทำงานอยู่]

พอวินตอบผมก็ครางรับในลำคอเข้าใจ พีเมย์เป็นสาวโซเชียลที่ชอบอัปเดตสถานะในเฟซบุ๊กตลอดเวลา

[แล้วไปเจอกันยังงิ พี่ภพรักถึงเกิดอุบัติเหตุตั้งแต่วันแรกที่ไม่ทำงานนอกสถานที่เลย]

คราวนี้ผมเหยียดหลังขึ้นตรงกว่าเดิมเล็กน้อย จังหวะการพูดของวินไม่ได้ตระหนกตกใจมาก นั่นทำให้ผมเบาใจว่ารักน่าจะไม่ได้เป็นอะไรมาก ไม่อย่างนั้นน้ำเสียงของวินคงต้องร่อนรนมากกว่านี้ หรือไม่ก็อาจจะโทรมาหาผมตั้งแต่เกิดเรื่องเมื่อคืนแล้ว

“หมายความว่ายังงิ” และที่สำคัญ ผมไม่ได้รู้เรื่องอะไรแบบนั้นเลย ทั้ง ๆ ที่เมื่อวานตอนที่ผมตกไปถามพี่ขวัญว่าพี่ ๆ ทุกคนถึงที่พักกันหรือยัง อีกฝ่ายก็ถ่ายรูปมาให้ผมดูแล้ว

ผมกดเข้าไปดูรูปในแชตข้อความอีกครั้ง

ในนั้นไม่มีรูปของภพรักอยู่เลย

ตั้งแต่เมื่อไหร่ ที่สายตาของผมเลิกมองหาคนที่ผมแอบชอบมานาน

[นี่พี่ไม่รู้หรอ ก็คงไม่แปลกหรอก]

อีกฝ่ายเงิบเสียงลงอีกแล้ว อันที่จริงผมก็มีเรื่องที่ยากจะถามน้องชายกลับเช่นเดียวกัน

[เมื่อวานพี่เมย์ลงเฟซบุ๊กว่าอยู่ที่โรงพยาบาล พี่ภพรักรถเสียหลักชนเข้ากับแบร์รีเออร์ตอนขับรถกลับจากบริษัทพี่]

เนื่องจากผมเลิกเล่นโซเชียลตั้งแต่ตัดสินใจที่จะเริ่มต้นใหม่ ไม่คิดสมัครหรืออยากเข้าแอกเคานท์เดิมเลยแม้แต่น้อย ผมเลยไม่รู้ถึงความเคลื่อนไหวใด ๆ เลย ซึ่งข้อนี้ น้องชายผมรู้ดี อีกฝ่ายถึงมักจะส่งรูปที่พวกพี่ ๆ อัปมาให้ผมดูตลอด

“แล้วรักเป็นอย่างไรบ้าง”

[เหมือนจะแค่ข้อเท้าบาดเจ็บ เพราะคงไปกระแทกกับอะไรสักอย่าง ตามตัวมีรอยช้ำกับรอยถลอกอีกนิดหน่อย ตามที่พี่เมย์ลงนะ]

น้องชายผมรีบพูดบท้ายทันทีเพราะกลัวผมสงสัย ส่วนผมหลังจากที่รับรู้เรื่องราวที่น้องชายบอก ก็ถึงคราวที่ผมจะถามคำถามของผมบ้าง

“วิน”

[เสียงจริงจังกแบบนี้วินกลั่นนะ] ผมแอบขำกับท่าทางของวิน ที่ตอนนี้คงจะกลอกตาไปมาเพื่อหลบเสียงเวลาารู้ตัวว่ากำลังจะโดนถามอะไรที่สำคัญ

“วินยังชอบรักอยู่รึเปล่า” หลังจากผมถามจบ ผมก็ได้ยินเสียงของบางอย่างตกกระทบลงพื้น จากนั้นก็เป็นเสียงของน้องชายที่ตอบกลับมา

[เปล่า เลิกชอบตั้งนานแล้ว]

ผมไม่เข้าใจและเลิกถามอีกฝ่ายทันที สำหรับผม ไม่มีประโยชน์อะไรหากจะถามคำถามเดิมซ้ำ ๆ ถ้าอีกฝ่ายตอบมันออกมาแล้ว

มันคงจะเหมือนตอนที่ผมสารภาพความรู้สึกกับภพรัก วันที่อีกฝ่ายปฏิเสธกลางวงเพื่อนมากมายและบอกว่ายังอยากเป็นเพื่อนผมเหมือนเดิม ผมพยักหน้ารับ ไม่ถามอะไรที่ค้างคาใจ

สำหรับผม ผมคิดว่าอะไรที่อีกฝ่ายตอบมาแล้ว มันคงเป็นคำตอบที่อีกฝ่ายคิดออกมาอย่างดีแล้วเช่นเดียวกัน

[แต่พี่ก็อย่าเมินพี่ภพรักขนาดนั้นเลย ยิ่งตอนนี้หน้าฝนใช้ไหม พี่ก็รู้ว่าพี่ภพรักขับรถตอนฝนตกไม่ได้]

เสียงวินเบาลงผมสังเกตได้

แน่นอนอยู่แล้วว่าเรื่องในวันนั้น มันทำให้ผมรู้ความจริงระหว่างน้องชายกับ
ภพรัก

“ฉันลืพลีให้ได้โดยที่ไม่กลัวก่อน แล้วค่อยไปเป็นห่วงคนอื่น”

สำหรับผมแล้ว ผมรู้ว่าอาการกลัวมันเป็นอย่างไร วินกลัวที่แคบหลังจาก
เหตุการณ์ในวันนั้น และมันเป็นวันเดียวกันกับที่รักกลัวการขับรถตอนฝนตก

ผมจำได้ดีว่าวันนั้นเป็นวันเกิดของภพรัก วันที่ทำให้อีกฝ่ายต้องจดจำอุบัติเหตุ
ครั้งนั้นไปตลอดชีวิต

หลังจากวางสายของวิน ผมก็ออกมาด้านนอกห้องนอน กลิ่นของอาหารลอย
ตลบอบอวล กลิ่นฉุนของใบกะเพราที่ขึ้นมาจนผมต้องยกนิ้วขึ้นมาถูจมูกพร้อมกับจาม
เบา ๆ จนอีกฝ่ายหันมามิให้

“วันนี้มีกะเพรากุ้ง ที่น้องทอดใบกะเพรากรอบแยกไว้ แต่ใส่ใบกะเพราไว้นิดเดียว
ให้มีกลิ่น พี่ยุจะได้ไม่ต้องเขี่ย ส่วนอีกเมนูน้องนำเสนอแกงส้มชะอมกุ้ง อันนี้ทำครั้งแรก”

ผมมองน้องที่วันนี้ใส่ผ้ากันเปื้อนสีฟ้าสีกรม มองเมนูอาหารที่น้องเอามา
ตั้งโต๊ะ

ผมไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะทำอาหารเข้าเร็วแบบนี้ ไม่ใช่ว่าจะรีบออกมาบอกก่อน
ว่าวันนี้ผมมีนัดทานข้าวกับพวกพี่ขวัญ อันที่จริงไม่เชิงนัดเรียกว่าอีกฝ่ายมดมือชกผม
เสียมากกว่า

“พี่ยูมีอะไรรีเปลา หรือว่าเบื่อเมนูกะเพราแล้ว คือไข่เยี่ยวม้ามันหมด รอบนี้
น้องกินใบกะเพราให้ก็ได้ ส่วนกุ้งตัวใหญ่ ๆ น้องให้พี่ยูหมดเลย”

อีกฝ่ายบอกเพราะเห็นผมยังยืนเฉยไม่เข้าไปนั่งเสียที ก่อนที่ผมจะตัดสินใจบอก

“วันนี้พี่จะไปทานข้าวข้างนอกกับพวกพี่ขวัญ” ผมมองน้องที่ดูจะหน้าหงอลงทันที อีกฝ่ายก็มองอาหารบนโต๊ะสลับกับมองหน้าของผม

“พี่อย่าบอกน้องก่อน อุตส่าห์ลองทำเมนูใหม่ให้ชิมเลย เนี่ยอุตส่าห์จะให้พี่เป็นหนูทดลองแกงส้มชะง่อน”

ถึงจะพูดแบบนั้นแต่ผมเห็นแววตาของความผิดหวัง ผมรู้ว่าอีกฝ่ายคงรู้สึกไม่ดี

“น้องไปทานข้าวกับพี่ไหม”

“แล้วกับข้าวล่ะครับ น้องทำไว้เยอะเลย” อีกคนกำมือกับผ้ากันเปื้อนแน่นจนผมรู้สึกผิดที่ไม่ได้ทานอาหารฝีมือน้องที่วางอยู่เต็มโต๊ะ

“ทานมื้อกลางวันดีไหม พี่จะทานให้หมดเลย ยอมเป็นหนูทดลองให้หนึ่งวัน”

ผมพูดพร้อมยกนิ้วชี้ขึ้นมา น้องหลุดคำทันทีกับท่าทางป้า ๆ เป๋อ ๆ ของผม

“โอเคครับ แต่น้องไปได้ไซรีเปล่า”

ผมพยักหน้า แอบคิดว่าอีกฝ่ายคงอยากจะทำแต่ใจหรืออแง อาจจะใช้คำนั้นไม่ถูกเท่าไร คือผมไม่คิดว่าน้องจะดูพูดง่ายและเข้าใจไว อีกคนเพียงแค่มองหน้ารับเอาฝาชีมาครอบอาหารเพื่อรอให้เย็นก่อนจะเอาเข้าตู้เย็น

“จึ้นน้องไปอาบน้ำก่อนนะครับ” อีกคนเดินผ่านผมไป ก่อนที่ผมจะเอ่ยเรียก้องอีกคนไว้

“ที่มีมือมีแผลรีเปล่า” ผมถาม น้องรีบยกมือขึ้นมาดูและพบว่าตัวเองมีรอยบาดเหมือนอะไรสักอย่างบาดจนเป็นรอยแผลยาวตรงนิ้ว แต่อีกฝ่ายดันทำสีหน้าว่าไม่รู้เรื่อง คงไม่รู้ว่าจะตัวเองเผลอไปโดนอะไรมาเหมือนกัน

“พี่ยุทักทำไม เจ็บเลย” น้องยุหน้าเล็กน้อย อีกฝ่ายเงยหน้าหน้าจากมือมาส่งยิ้มให้ผมและบอกว่าไม่เป็นไร

ผมปล่อยให้้องไปอาบน้ำและล้างแผล เดินไปหยิบพลาสติก และวางที่ปิดแผลลายกระต่ายสีฟ้า ที่ผมมีติดตัวไว้ตลอดบนเตียงฝั่งของน้อง

ผมขับรถที่ผมเช่าตั้งแต่วันที่มาทำงานวันแรก เป็นรถจากเต็นท์เช่ารถของเพื่อนหัวหน้าแผนกของผม

รถโตโยต้าคันรีคันสีเทาพุ่งสู่ถนนหลักเพื่อตรงไปยังจุดหมายที่อยู่ไม่ไกลจากตัวหอพักพนักงานเท่าไร

“พี่ยุสนิทกับพี่ ๆ จากบริษัทอีเวนต์เหรอครับ”

น้องที่นั่งอยู่ฝั่งข้างคนขับถามขึ้น ก่อนหน้านี้อีกฝ่ายจะไปนั่งด้านหลังเพราะตรงที่นั่งข้างคนขับผมวางเอกสารไว้ค่อนข้างเยอะ มันอาจจะสร้างความเคยชินที่ด้านข้างของผมไม่เคยมีใคร

และถึงแม้จริง ๆ แล้วผมจะไม่ค่อยได้ขับรถไปไหน แต่หากมีรถไว้ก็ไม่ได้เสียหายอะไร เพื่อมีเหตุฉุกเฉินต้องใช้รถขึ้นมาจะได้ไม่ลำบาก

“พอดีพี่รู้จักกันตั้งแต่อยู่ที่กรุงเทพฯ” ผมตอบโดยไม่หันไปมอง ส่วนน้องก็ไม่ได้ถามอะไรออกมาเพียงพยักหน้าและมองออกไปนอกกระจกรถ พร้อมกับเพลงยุค 90 ที่เปิดคลอเบา ๆ ท่ามกลางบรรยากาศที่ครึ้มฟ้าครึ้มฝน

ทั้งผมและน้องเดินเข้ามาในร้านอาหารแห่งหนึ่ง เป็นร้านอาหารใต้ที่มีกลิ่นอายของความเป็นภาคใต้ชัดเจน

รอบด้านของร้านอาหารกรุระจกรอบทิศ เป็นร้านอาหารที่มีทั้งโซนภายนอกที่เป็นพัสดุ และห้องรวมด้านในที่เป็นแอร์ แต่ด้วยว่าอากาศที่เหมือนจะครึ้มฟ้าครึ้มฝน ทุกคนเลยเลือกจะไปนั่งด้านในกันมากกว่า

ผมเดินตรงไปที่โต๊ะตัวหนึ่งที่มีบุคคลทั้งสามคนนั่งอยู่

พี่เมย์โบกมือให้ผมเป็นเชิงให้รับรู้ว่าคุณพี่ ๆ นั่งอยู่ตรงไหน

“สวัสดีครับ นี่น้องชื่อน้อง เป็นน้องในบริษัทครับ”

ทุกคนที่ได้ฟังการแนะนำตัวของน้องจากผมก็ขำพริตออกมา เพราะกว่าผมจะเรียบเรียงคำพูดให้ทุกคนเข้าใจ ว่าน้องชื่อน้องไม่ใช่ น้องที่เป็นสถานะ ก็ทำให้ผมต้องพูดวกไปวนมาตั้งหลายรอบ

“ชื่อน้องเธอเรา น่ารักจัง มานั่งนี้ ๆ” พี่เมย์ตบที่ว่างข้าง ๆ ตัวเอง ก่อนผมจะนั่งลงด้านข้างน้องอีกที

ตอนนี้ฝั่งผมมีพี่เมย์ น้อง และผม

ส่วนฝั่งตรงข้ามจะมีพี่หนุ่ม พี่ขวัญ และเก้าอี้อีกตัวที่ว่างเปล่า

“รักมันไปเข้าห้องน้ำถึงไหนนะ ขาก็ไม่ค่อยจะดีอยู่ยังจะไม่พาหนุ่มไปด้วยอีก”

พี่ขวัญบ่นอุบออกมา ไม่นานหลังจากที่พี่ขวัญพูดจบ ก็ได้ยินเสียงเก้าอี้ตัวข้าง ๆ ที่เลื่อนออกช้า ๆ

รักเดินมานั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามผม สภาพอีกฝ่ายค่อนข้างทุลักทุเลเพราะตรงขา มีเฟือกอ่อนทำให้การขยับตัวนั้นลำบาก

“กำลังบ่นถึงก็มานะแก”

“ห้องน้ำคนเยอะนะพี่ แต่ปลอดภัยดีเห็นไหม”

ผมมองรักที่ชูไม่ชูมือว่าอีกฝ่ายโอเค

“แล้วนั่นพลาสติกสีฟ้าแกไปไหนแล้ว ทำไมไม่เอามาติดแผลไว้เดี๋ยวโดนเชื้อโรคนะ”

พี่ขวัญบ่นออกมาอีกครั้ง เรียกเสียงหัวเราะให้กับคนทั้งโต๊ะได้เป็นอย่างดี อีกฝ่ายเป็นสาวโสดอายุสามสิบแปดปี ที่ถูกยกตำแหน่งให้เป็นแม่ของกลุ่มพนักงาน

“มีอีกเยอะเลยพี่ที่ห้อง รักติดตัวไว้ตลอด”

ผมเผลอสบตากับรักตอนที่อีกฝ่ายตอบคำถามของพี่ขวัญ ก่อนรักจะเลื่อนสายตาลงมองอะไรสักอย่างจากคนที่นั่งด้านข้างของผม

“กินเยอะ ๆ นะมือนี่พี่เลี้ยง”

เสียงเฮดังลั่นเมื่อพี่ขวัญพูดออกมาเบา ๆ

“แต่หนุ่มจ่าย”

“ไหงจั่นละพี่ขวัญ” พี่หนุ่มที่นั่งกดโทรศัพท์เงยหน้ามามองอย่างงง ๆ พี่ขวัญขำและตักกึ่งผัดสะตอเข้าปากอย่างอารมณ์ดี

ระหว่างทานอาหารผมก็ได้ยินเสียงพี่ ๆ คอยกันไปเรื่อยเปื่อยเพื่อให้บรรยากาศไม่ดูเงียบจนเกินไป

ผมแอบหันมองน้องเป็นระยะๆ เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะอึดอัด แต่ก็ต้องขำ เพราะน้องกำลังจ้องกึ่งในจานตาเป็นประกาย แต่อีกฝ่ายคงไม่กล้าตักแต่กึ่งออกมา เพราะน้องไม่ทานสะตอ

ผมตักเมนูนั้นมาใส่จานพร้อมกับกุ้งอีกสามตัว น้องแอบมองตามมือของผม ก่อนจะหยุดอยู่ที่จานของตัวเอง เมื่อผมตักกุ้งทั้งสามตัวไปไว้ในจานของน้อง แล้วเหลือแต่สะตอในจานผม

“ขอบคุณนะพี่ๆ นึกว่าวันนี้จะไม่ได้กินกุ้งแล้ว”

ผมมองอีกฝ่ายที่ตักกุ้งเข้าปาก ไม่สนใจเลยว่าพลาสติกที่แปะแผลจะหลุดหรือเลื่อนขยับไปทางไหน ท่าทางชุกชอนและไม่ระมัดระวังตัว ทำให้ผมนึกถึงวิน เพราะอีกฝ่ายมักจะทำตัวไม่สนใจอะไรเวลาอยู่กับผม และชอบทำตาเป็นประกายเวลาเหลือน่องไก่ในต้มจืดชิ้นสุดท้าย

“ยุเสร็จจากนี้ว่างไหม”

ผมหันหาพี่เมย์ที่เพิ่งจะวางช้อนที่ทานขนมหวานเสร็จ

“ว่างครับ” ผมตอบกลับเพราะวันนี้เป็นวันเสาร์ ผมไม่ได้มีแพลนไปไหนอยู่แล้ว

“พอดีพี่จะไปซื้อของใช้ที่ห้างแถว ๆ นี้กับพี่หนุ่มพี่ขวัญ แต่รถมันมีคันเดียว ยूपไปส่งรักให้พี่ได้ไหม”

ผมนั่งเงิบเล็กน้อย มองกลับมาทางรักที่มองมาทางผมนิ่ง ๆ แต่ไม่พูดอะไร

“แกก็บอกไปตรง ๆ เมย์ว่าแกจะไปซื้อของลดราคา”

“โถ่พี่ พูดขนาดนั้นรักมันเสียใจแย่ พี่ไม่ได้ตั้งใจจะทิ้งนะจริง ๆ”

“ไม่เป็นไรพี่ไปเถอะ แค่อุปไปส่งรัก ยุคงไม่ลำบากอะไร”

คราวนี้ผมหันไปมองทางรักอีกครั้ง อีกฝ่ายหันมามองผมเหมือนรอคำตอบ

“เออ ปกติแกไปรับไปส่ง...” เสียงพี่เมย์ขาดหัวลงเมื่อผมหันไปมอง ผมพยักหน้าตกลงที่จะไปส่งรักที่โรงแรม

เราแยกทางกันตรงลานจอดรถ ผมให้รักเดินนำโดยที่ผมเดินตามอยู่ด้านหลังช้า ๆ
กันอีกฝ่ายไม่ให้ล้ม ส่วนคนที่ประคองรักจริง ๆ คือน้อง

ผมมองคนที่ตัวเล็กพอ ๆ กันประคองกันไปมา โยกซ้ายทีขวาที

เมื่อมาถึงรถผมก็เปิดประตูฝั่งข้างคนขับ มองทั้งสองคนที่ยืนนิ่งไม่ยอมขึ้นรถ
เสียทีเพราะตอนนี้ฝนเริ่มตกปรอย ๆ ลงมาแล้ว

“พี่พรักนั่งด้านหน้าไหมครับ เดี่ยวน้องนั่งหลังเอง”

ผมเห็นน้องเปิดประตูด้านหลัง เคลียร์แฟ้มเอกสารและข้าวของต่าง ๆ ไปชิด
ไว้อีกฝั่งด้านหลังเบาะคนขับ

“ครับ”

ผมเงยหน้ามองรักที่เดินขึ้นไปนั่งบนเบาะด้านข้างคนขับ ด้วยแววตาที่เรียบนิ่ง
แต่ในใจมันกำลังสั่นเครือจนต้องพยายามมองไปที่น้องที่กำลังขึ้นมานั่งบนเบาะพร้อมกับ
รอยยิ้ม

ผมเดินขึ้นมานั่งประจำที่คนขับ

นี่เป็นครั้งแรกที่รักยอมนั่งด้านหน้ากับผม

ก่อนที่ระหว่างทางไปที่โรงแรมของรัก เราจะเจอกันมาตลอดทาง

รักเป็นฝ่ายเปิดเพลงเพื่อคลายความเจียบงั้น ด้านหลังของผมนั้นมีน้องที่กำลัง
ใส่หูฟังและเปิดเอ็มพีสามฟังอยู่เพราะด้านนอกมีฝนตก

ดนตรีเพลงหนึ่งดังขึ้นมาทำลายความเจียบงั้น มันเป็นเพลงที่ทั้งผมและรัก
เราทั้งคู่ต่างคุ้นเคย

หากความรู้สึกที่เธอมีให้กัน นั้นยังคงอยู่
ได้โปรดรอให้ฉัน เข้าไปหาเธออีกครั้ง
อาจจะยาก หากเธอเลือกจะเดินจากไป
ขอเพียงโอกาสได้ไหม อีกสักครั้งหนึ่ง

ภพรัก

ผมเหม่อมองออกไปด้านนอกหน้าต่างบนรถคันที่ไม่คุ้นเคย ทว่ากลับคุ้นชินในความรู้สึก เพราะคนขับเป็นคนเดิม

บรรยากาศที่หนาวเย็นเพราะฝนตกปรอย ๆ ด้านนอก ผสานกับเครื่องปรับอากาศ ทำให้ผมต้องหันไปเปียงแอร์เพื่อหลบไปอีกทาง

ด้านหลังมีบุคคลอีกคนนั่งอยู่ด้วย ดูเหมือนจะชื่อน้องถ้าหากผมจำไม่ผิด อีกฝ่ายใส่หูฟัง ในมือถือเอ็มพีสามเครื่องสีดำที่ผมมั่นใจว่าเป็นของยูไม่ผิดอย่างแน่นอน ผ้าห่มที่อีกฝ่ายคลุมกายอยู่ในตอนนี้ คือผ้าห่มที่ผมมักจะอยู่บนรถของยูเสมอ และผมมักจะใช้มันเวลาฝนตก

ผมไม่ได้กลัวฝน

แต่ผมจะประหม่าถ้าหากว่ามีฝนตกตอนผมขับรถอยู่

ผมมองไปที่คนที่อยู่ด้านข้างของตัวเอง ยูไม่มีปฏิกิริยาอะไรในการพบเจอผมในรอบสัปดาห์ หรืออาจจะมึนเพียงแต่เก็บไว้จนมืด หรือเหยียบมันไว้ให้ลึกที่สุด

“หรีแอร์นะ” ผมเปิดบทสนทนา

“ครับ” ยูเพียงแค่อตอบผมกลับมา ผมเอื้อมมือไปหรีแอร์จากเบอร์สามให้เป็นเบอร์สอง ช่วงจังหวะหนึ่งที่ผมจรดปลายนิ้วลงไป ผมเห็นยูหันมามองผมเพียงเสี้ยววินาที ก่อนอีกฝ่ายจะหันกลับไปมองถนนและตั้งใจขับรถอย่างเคย

ฝนยังคงตกเหมือนเดิม อาจจะหนักกว่าเดิมนิดหน่อย

รถของยูหยุดลงทันทีเมื่อขับเข้ามาจอดในลานจอดรถภายใต้ตัวอาคาร

ผมเห็นน้องเปิดประตูเดินลงมาจากหลังรถ อีกฝ่ายหันมาส่งยิ้มให้ผมและ
ประคองผมไว้แบบรักษาระยะห่าง โดยมียูเดินตามอยู่ข้างหลังอีกที

“ฝนข้างนอกตกหนัก รอหยุดแล้วค่อยกลับกันนะ”

ผมพูดทันทีหลังจากทั้งสองคนพาผมมาส่งในห้องพักของโรงแรม ผมเห็นทั้งยู
และน้องยังคงนั่งเงียบ

“ฝนตกหนักอันตราย น้องไม่ชอบฝนใช่ไหม” ผมมองน้องที่ขยับเข้าไปใกล้ๆ
มากยิ่งขึ้น อีกคนพยักหน้าเล็กน้อยและเหมือนยูจะเข้าใจ ว่าอีกฝ่ายคงกลัวจริง ๆ ทั้งคู่เลย
เดินตามผมเข้ามาในห้อง

ผมรู้ว่าน้องซีเกรงใจ คำถามที่ผมถามไปเลยไม่ได้ตั้งใจจะให้ยูเป็นคนตอบมัน
ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

“ตามสบายนะเดี๋ยวรีกมา” สรรพนามที่เคยใช้ติดปากถูกพูดอีกครั้ง ผมเดิน
หายเข้าไปในห้องนอนด้วยไม้ค้ำยันที่อยู่ภายในห้อง ที่คุณหมอให้มาไว้ใช้เวลาต้องเดิน
หรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เพียงแต่ผมไม่ได้เอามันออกไปข้างนอกเพราะ
ค่อนข้างเกะกะพอสมควร

เมื่อผมเดินออกมาจากห้องนอน ผมเห็นยูนั่งอยู่กับน้องที่โซฟาตัวยาว น้องหันมา
มองทางผมเล็กน้อย อีกฝ่ายลุกขึ้นให้ผมนั่งข้าง ๆ กับยู และเดินไปนั่งตรงโซฟาตัวยาวที่
ขนานข้างกับโซฟาตรงกลางห้องนั่งเล่นแทน

“พี่เห็นว่าเราเป็นแผล ปลาสเตอร์เราหลุดพี่เลยเอามาให้ใหม่”

ผมยื่นปลาสเตอร์ลายกระต่ายสีฟ้าไปให้อีกฝ่าย น้องดูงงสงสัย แหวตาบูบ๋ไหว
เล็กน้อย แต่ก็ยื่นมือมารับปลาสเตอร์ไปจากมือผมและกล่าวขอบคุณ

“พี่มีอีกเยอะ ยูให้พี่ไว้เพราะพี่ค่อนข้างซุ่มซ่าม ถ้าเราอยากได้อีกก็บอก”

ผมพูดก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาข้าง ๆ กับยู

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวน้องจะแวะซื้อติดตัวไว้บ้าง เพื่อพี่ๆจำเป็นต้องใช้จะได้ไม่แย่งกัน”

ผมพยักหน้าเล็กน้อย มือเอื้อมหยิบรีโมทโทรทัศน์ก่อนจะกดเปิดเพื่อไม่ให้บรรยากาศในห้องเงียบจนเกินไป

ด้านนอกฝนเริ่มซา ผมเห็นน้องหลบคาโซฟาไปแล้ว

“เดี๋ยวยูจะกลับแล้ว รักษาสุขภาพด้วยนะครับ”

คำพูดสมเป็นวายุดี ผมคิด อีกฝ่ายไม่รอให้ผมพูดอะไรก็เดินไปปลุกอีกคนที่ตื่นขึ้นมางัวเงีย

“ขอโทษที่เผลอหลับนะครับ” อีกฝ่ายหันมาขอโทษผม และผมก็ตอบกลับไปว่าไม่เป็นไร แถมยังขอบคุณทั้งคู่ที่อุตส่าห์มาส่งผมที่โรงแรม

น้อง

เรากลับมาถึงที่ห้องพักในช่วงประมาณบ่ายกว่า ๆ ผมเพิ่งรู้ว่าผมนอนหลับที่ห้องของพี่ภพรักนานพอสมควร และฝนก็ยังคงตกปรอย ๆ จนผมกลับมาถึงห้อง

ผมมองพี่ยูที่เดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องน้ำกลับมาเป็นชุดลำลองสบาย ๆ อีกฝ่ายหันมาหาผมเมื่อถูกจ้องมอง แต่เป็นผมเองที่หลบสายตา ลุกขึ้นและเดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าบ้างเช่นเดียวกัน

ผมเดินกลับออกมาอีกครั้ง เห็นแผ่นหลังของพี่ๆกำลังนั่งอยู่ตรงโซฟา ด้านหน้ามีเอกสารปึกหนึ่งที่ชนลงมาจากรถ

“วันหยุดยังทำงานหรือครับ” ผมถามพี่ๆเล็กน้อย พร้อมกับวางแก้วนมอุ่น ๆ ไว้ให้บนโต๊ะ

“เอามาจัดเรียงนิดหน่อย อยู่บนรถมันค่อนข้างรก” พี่ๆตอบผม อีกฝ่ายเป่าให้ไอร้อนออกไปจากแก้วนิดหน่อย และยกนมอุ่นของผมขึ้นจิบ

อากาศช่วงนี้ค่อนข้างเย็น จิบนมร้อน ๆ จะช่วยให้ผ่อนคลายขึ้น

ตั้งแต่พี่ๆได้เจอกับเพื่อนเก่า อีกฝ่ายดูจะนั่งเงียบมากขึ้นกว่าเดิม

ผมมั่นใจว่าความสัมพันธ์ระหว่างพี่ๆกับทุกคนดูปกติทั่วไป ยกเว้นแต่พี่ภพรัก

ตอนที่ผมเข้าไปในห้องของพี่ภพรัก ผมจำได้ว่าผมคุ้นเคยกระเป๋าดูทางแบบลากใบหนึ่ง และความสงสัยของผมก็กระจ่าง เพราะกระเป๋านั้นมันเป็นใบที่มีลักษณะและยี่ห้อเดียวกันกับของพี่ๆ ที่ตั้งอยู่ในห้องนอนฝั่งเตียงนอนของอีกฝ่ายแต่แตกต่างกันเพียงแค่ว่า

ผมเห็นอีกฝ่ายละมือจากเอกสาร มานั่งฟังพนักโซฟาเพื่อผ่อนคลาย

“พี่ๆชอบฟังเพลงยุค 90 หรือครับ” ผมถามคำถามที่แสนคาใจออกไป

“อืม พี่ว่าเนื้อหาความหมายมันค่อนข้างดี” ผมพยักหน้า คิดถึงแทร็กเพลงเพลงหนึ่งที่อยู่ในเอ็มพีสาม มันเป็นเพลงที่ผมเปิดฟังทุกครั้ง ความรู้สึกในใจมันอุ่นวาบเหมือนถูกโอบอุ้ม หัวใจเหมือนโบยบินขึ้นสู่ท้องฟ้าที่แสนสดใส

แทร็กเพลงในเอ็มพีสามเพลงสุดท้าย เพลงที่พี่ๆเป็นคนร้อง เพลงที่ผมเปิดวนฟังมันอยู่แค่เพลงเดียว

เพลงที่ถูกเกาด้วยกีตาร์เป็นจังหวะช้า ๆ ก่อนเสียงท่อมจะเอ่ยร้องเป็นเนื้อเพลง
ออกมา เป็นเพลงเดียวกันกับที่พี่พรักเปิดบนรถในวันนี้

“พี่ลองเปลี่ยนมาฟังเพลงปัจจุบันดูบ้างไหมครับ บางทีปัจจุบันมันอาจจะ
ดีกว่าอดีตก็ได้นะ”